

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBC)

SỐ 194

16 TRANG 20 TỶ

TUẦN LỄ TỪ 16-12

ĐẾN 23-12-1971

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

— Đầu bếp : MINH VỒ —

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

— ỒNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C 7444

TẠI SAO THƯƠNG VIỆN CHƯA LÊN TIẾNG VỀ CÁCH MẠNG MÙA THU ?

Tháng 10 năm 1969, ngay sau khi nhà nước đặt ra thuế kiểm ước phi pháp, Thương viện đã có phản ứng, và phản ứng một cách cứng rắn. Bây giờ, 2 năm sau, hình ảnh của một Nguyễn Văn Huyền già nua nhưng đánh thép, đọc tuyên cáo phản đối thuế kiểm ước trên màn ảnh nhỏ vẫn còn in sâu trong ký ức nhiều người. Mặc dầu vụ kiểm ước rồi cũng chẳng đi đến đâu, nhưng ít nhất, Thương viện đã làm đúng, và để cho người dân, dù có phải đóng thuế, cũng với bớt được phần nào uất ức.

Đúng 2 năm sau vụ kiểm ước, chính phủ lại đề ra cái gọi là "cách mạng kinh tế mùa thu". So với vụ kiểm ước 69, thì vụ cách mạng mùa thu nặng hơn nhiều. Nhà nước làm ẩu hơn, và dân chịu hậu quả nặng hơn. Trên nguyên tắc, vụ kiểm ước chỉ có một lỗi lầm, là qua mặt quốc hội, tự ý đặt ra thuế.

Còn cách mạng mùa thu 71, nhà nước đã tự ý bãi bỏ luật thuế kiểm ước đó là một vụ qua mặt Quốc Hội. Vụ qua mặt thứ nhì, là tự ý đặt ra một thị trường

hối đoái tự do, với một hối xuất nổi, thay đổi hàng ngày.

Như vậy, đối với "Cách mạng mùa thu", đáng lẽ Thương viện phải đánh đấm nhà nước kỹ càng hơn vụ kiểm ước mới phải. Nhưng chẳng hiểu tại sao một tháng sau ngày "cách mạng" Thương viện vẫn êm rơ !

Vào cuối tháng trước, Thương Viện đã họp, nghe ông Nghị Mậu thuyết trình về "Cách mạng mùa thu", nhưng dự thảo tuyên cáo của Nghị Mậu có vẻ mơ hồ, nên Thương Viện đã quyết

định trao vấn đề cho các ủy Ban Kinh Tế Tài Chánh cứ xét, và hẹn hai tuần sau sẽ đưa ra khoáng đại mô xê, để có thái độ. Thời hạn 2 tuần nay đã quá rồi, mà không hiểu sao Thương Viện vẫn êm rơ ?

Phải chăng bây giờ, có ông Phó của Sếp lớn xuất thân là Nghị Sĩ, nên Thương Viện đã trở thành "đồng minh" của dinh Độc Lập? Dân khổ mặc dân, các ông cứ "ngậm miệng ăn tiền" !

C.O.

THÀNH PHỐ KHÔNG LUẬT PHÁP

Đó là thành phố Phan thiết hiện nay. Nơi đây, cô g lý đã đội mũ đi chơi nhưỡng chỗ cho những tệ đoàn xã hội: trộm cướp, đi điếm, cờ bạc, bắt công, áp bức. Và nơi đây cũng chính là giang sơn của bọn tham nhũng.

Sở dĩ có tình trạng bị thảm trên chính là do bọn tham nhũng. Chúng đã cấu kết với nhau từ trên xuống dưới để mặc sức tung hoành. Chúng đã cố kéo một số người sạch về phe với chúng bắt họ bôi bần bàn tay như chúng. Kề nào nhẹ dạ nghe theo tất trở thành đồng đảng của chúng. Còn kẻ nào cố giữ cho bàn tay sạch, không về hùa với chúng, lập tức bị chúng tìm mọi cách hãm hại.

Với quyền thế, với tiền bạc, với những thủ đoạn đê hèn, một khi bọn chúng đã cố tình làm hại ai thì kẻ đó khó lòng có thể thoát khỏi. Chúng không thiếu một thủ đoạn nào, một phương tiện nào để đưa nạn nhân xuống bùn đen. Ông chánh án Cần ở Phan thiết đang ở trong trường hợp này. Ông ta chính là nạn nhân mà bọn tham nhũng ở Phan thiết đã cố tình hạ cho bằng được.

Chúng đã dựng lên một câu chuyện tình bần thiêu và đặt đối phương vào đó. Ông Cần chỉ là một con mồi bị sập bẫy. Trước đây, vì chuyện này, C.O đã nhiều lần «chích» ông Cần khá đau. Nhưng bây giờ mới biết đó là mưu kế của bọn tham nhũng. Đến như bọn C.O mà cũng bị lừa huống chi là những người khác!

Hiện nay, trước sự đe dọa, nhất là trước quyền thế lớn lao của bọn tham nhũng ông Cần đã không dám có mặt ở Phan thiết. Và từ khá lâu, tòa án ở tỉnh này đã không có chánh án ngồi xử. Hồ sơ những vụ thừa kiện càng ngày càng chất cao và những người bị giam giữ, dù có tội hay vô tội, vẫn chẳng biết tới ngày nào mới được ra tòa, mới được công lý xét xử.

Trong khi đó, nạn trộm cướp càng ngày càng hoành hành, thường xuyên đe dọa đời sống dân chúng. Đồng thời, nạn cờ bạc, đi điếm hầu như đã được những bàn tay quyền thế công khai che chở, dung túng. Bọn này vì không có tòa án, không có pháp luật trừng trị nên không còn sợ hãi gì nữa, tha hồ làm mưa làm gió, mặc cho dân chúng khốn khổ, ta thán.

Đuôi được công lý đi chỗ khác chơi, hạ được những kẻ sạch là bọn tham nhũng đã thành công. Thành phố Phan Thiết bây giờ chính là nơi lý tưởng của bọn chúng. Chúng tha hồ trả thù, hiếp đáp những người dân vô tội.

Cách đây ít lâu, Tối cao Pháp viện đã ra một tuyên cáo đòi cách chức 4 ông đầu tỉnh tham nhũng, trong số có ông đầu tỉnh Phan Thiết. Khi nghe tuyên cáo này, dân chúng, nhất là đồng bào ở Phan Thiết đã vô cùng mừng rỡ vì nghĩ rằng công lý đã có mặt, những kẻ thối nát, bần thiêu sẽ bị trừng trị đích đáng. Thế nhưng, cho tới nay, mọi chuyện vẫn chưa có gì thay đổi. Bọn tham nhũng vẫn còn đó và chúng lại còn lộng hành hơn bao giờ hết.

Trong hàng trăm điều xấu nhưng Tối cao Pháp viện cũng còn một điều tốt. Đó là bản tuyên cáo đòi cách chức 4 viên đầu tỉnh tham nhũng nói trên. TT Thiệu trước khi đắc cử đã hứa sẽ cứu xét bản tuyên cáo ấy nhưng cho tới nay, vẫn chưa thấy Tổng thống cho biết kết quả. Mong rằng Tổng thống không phải vì niềm vui được gần trăm phần trăm mà quên đi lời hứa của mình. Tổng thống hãy vì đồng bào, vì công bằng, lẽ phải mà thực hiện ngay những lời khuyên cáo của TCPV.

dân anh đòi lập với nhà nước dân em đòi lập với nhà bếp

DÂN BIỂU HAY DÂN BẢN?

Một dân biểu có chân trong văn phòng thường trực viện Hạ Bộ vừa cho hãng Tin Mền Nam biết, hiện tại ngân sách cơ quan này còn dư được khoảng 50 tề mà không biết sẽ dùng vào việc gì cho hết.

Cũng theo ông dân biểu trên, số tiền đó đang được dự trữ trên 20 triệu để trả lương cho dân biểu đến cuối tháng 12-71. Số còn lại, thay vì phải trả về cho ngân sách quốc gia thì viện Hạ Bộ đang toan tính sẽ tìm cách tiêu cho bằng hết.

Ông dân biểu trên còn tiết lộ, có khá đông dân biểu đã toan tính đến chuyện đòi tăng lương lên đến 140.000 đồng so với số lương 134.000 hiện tại. Ý kiến này đang được «phổ biến hạn chế» và có thể các đạo kép sẽ thành công như ý. Ngoài 70 đòi tăng lương cho chân, nhiều dân biểu còn làm le mọy tiền tết tiêu thêm nữa!

Bọn Con Ong nghĩ rằng người tung tin trên chỉ có ý đùa dai mấy ông dân biểu mà thôi vì chẳng lẽ các bô này lại tán tận lương tâm đến độ đòi tăng lương cho mình lên tới 140.000 đồng như vậy. Tuy nhiên, đối với các ông dân biểu ở xứ này thì chuyện gì cũng có thể xảy ra được cả.

Trước hết là vụ ngân sách Viện Hạ Bộ dư những 50 tề. Chắc rằng sự dư này không phải vì các đạo kép nghĩ đến các đồng bào nghèo khổ nên đã ăn tiêu dè xẻn, tiết kiệm để có thể bù đắp cho nạn sách quốc gia. Nếu các đảng ấy mà có lương tâm như vậy thì đất nước này đã khá từ khuya rồi! Ngược lại, các đảng ấy đã ăn xài thả cửa, lương lãnh cao hơn cả mấy lần lương TT, đã thế lại còn dùng ngân sách quốc gia để xuất ngoại du hí lư bù. còn cạo sứa sự vụ lệnh để ăn gian ngoại tệ, và mới đây lại còn mập mờ đánh lận con đen, lãnh đúp 2 tháng lương liền tù tì nữa...

Ăn tiêu phê phỡn như thế mà cuối cùng ngân sách Viện Hạ Bộ vẫn còn dư được những 50 tề thì quả là khủng khiếp. Sự khủng khiếp ở đây không phải vì ngạc nhiên mà chính vì cái vĩ đại của ngân sách Viện Hạ Bộ. Ngân sách này chính do các dân biểu tự biểu quyết chấp thuận cho mình nên chẳng ai có thể ngăn cản nổi. Do đó, nó chỉ có dư mà không có thiếu. Tuy nhiên vấn đề chính bây giờ là làm sao tiêu cho hợp lý số dư đó. Muốn thế, chỉ có mỗi cách là tăng lương.

Nhận thấy lương 134 xin như cũ có số lẻ khó coi nên các dân biểu đã nghĩ ngay tới chuyện tăng lên 140 xin cho nó chẵn. Và khuyên hướng của các đảng này chỉ có đi lên chứ không có đi xuống. Trong khi đó, thấy có tin linh trấn sẽ được thưởng tí tiền tiêu tết, các dân biểu cũng bèn nghĩ ngay đến chuyện mượn tiền tiêu của nhà nước để ăn tết, cho nó công bằng giống như linh vậy.

Tiền sư cha chúng nó, trong tình trạng cách mạng mùa thu như thế này, dân chúng đang khốn khổ, đói rách, lính tráng tăng lương đến hàng chục lần vẫn không đủ sống, thế mà một thiếu số những tên khốn nạn kia lại mưu toan ăn cắp thêm tiền của quốc gia. Chúng nó tưởng được đảng chân có thể lần đàng đầu hay sao? Sức chịu đựng của dân chúng có hạn thôi, nếu chúng tiếp tục làm những việc quá đáng, chắc chắn chúng sẽ không thể ngồi yên được. Chúng là dân biểu chứ có phải là cha của dân đâu mà muốn làm gì thì làm!

Chính dân chúng mới là cha của chúng và một khi họ đã phải nổi giận thì không thể lường trước những hậu quả sẽ ra sao.

Thằng Hủ

LẠI CHUYỆN . AN BẢN . ĐÁNG CHU ĐI TAM TỘC

Dưới nền đệ II Cộng Hòa, trải qua trên 4 niên xây dựng trong chuyến tát ghe lần thứ 2, đi mua tôm ướp cá thúi và sau nhiều phùa cam kết đập đầu bọn gian thương tham nhũng, Chí Sĩ Thừa Tướng gãi háng Trần văn Hương, đương kim Phó Tổng Tông Giao chỉ quốc, nhận thấy tham nhũng cứ sinh sôi nảy nở như rươi nhặng đếch có chết đũa nào, còn gian thương thì lộng hành dữ dội như quỷ sa tăng, cho nên trước khi rũ áo từ quan, Cụ già gân đã phải tâm sự, diệt tham nhũng quả thật là khó, vì: «Diệt hết tham nhũng thì lấy ai làm việc nước» Thành ra, từ đạo ấy, việc bàn tán, phanh phui hay tố giác tham nhũng không còn được nâng lên hàng quốc sá h nữa, nó xưa như cây đa công lý rồi, chẳng còn hấp dẫn mê ly mẹ gì sốt cả.

Hiện nay, dân ngu khổ tham đã coi chuyện tham nhũng ngang với hàng đi điếm tương đương với bọn cướp giựt ngoài công lộ và ở dưới mức giá trị của thứ tin tức «xe cùn chó». Chính vì thế, lại ảnh hưởng bởi hoạt động của mấy ngài GSV bị con Ô chủ tịch tố cáo tùm lum cho cả nước biết, tham nhũng ngay trong cơ quan GSV nên bọn ăn bần nướng theo cái đờ ấy, chúng thì nhau đề đầu cưỡi cò đin đen đóp híp thả giàn, nhất là những miền quê xa ánh sáng mặt trời.

Trước đây, báo chí có khui vụ một số Sư, Cha, viên chức chính quyền, Nghị ngưng, DB.v.v.. đã toa rập cùng nhau ăn chặn phẩm vật cứu trợ của đồng bào nạn nhân trận bão Hester, chẳng hiểu chuyện đó đi tới đâu. Nay lại tới phiên đồng bào các Quận Hòa Tâm, Hòa Bình và Hòa Lạc (Gò Công) lên tiếng phản uất về hành động ăn tiền trắng trợn của một số Quan Quận, Quan Xã Hội địa phương và viên chức Xã, Ấp.

Nội vụ như thế này: nguyên trước đây chính phủ Trung ương có trợ giúp cho mỗi gia đình nạn nhân chiến cuộc hồi cư, có từ 8 con trở lên thì được lãnh 36.000 ngàn, 12 con thì hưởng 50.000 ngàn, để gọi là giúp đỡ làm lại cuộc đời, an cư lạc nghiệp v.v... Thế nhưng, tại 2 Xã Tân Thời, Tân Thạnh Phú thuộc Quận Hòa Bình, Quận Tá Th, lại âm mưu cấu kết với Ủy Xã Hội Gò Công, bắt HĐX, và Trưởng ấp phải lập danh sách «mao số người hồi cư dạng lãnh tiền lên tới cả triệu bạc.

Nghĩa là thay vì chỉ có chừng 30 gia đình lãnh nạn Cộng sản về hồi cư thiệt, Quan Quận Th đã lập danh sách trên 200 gia đình, nâng tổng số tiền được chính phủ trợ cấp lên hàng mấy triệu. Sau đó, khi tổ chức phát tiền, toàn thể đồng bào được tập trung trước khi Ông Tỉnh và quan khách đến chứng kiến, việc phát tiền xem ra rất danh chính ngôn thuận, nhưng, đồng bào ngạc nhiên, vì khi vừa lãnh tiền ra khỏi địa điểm chừng 300 thước, thì Quan chủ Quận Hòa Bình lúc đó là Thiệu Tá Th. đã ra lệnh cho Xã Trưởng, Trưởng Ấp chặn lại lấy hết, chỉ trao lại mỗi người 3.000 ngàn hoặc 5000 đồng tùy theo số người trong gia đình, để gọi là uống nước mà thôi!

Đồng bào, nhất là những đồng bào nạn nhân chiến cuộc thứ thiệt thối tắc mắc thì đư ợc các Trưởng Ấp trả lời là chỉ thi hành theo lệnh, nếu không đưa trả lại thì lập tức bắt về Quận điều tra v.v.,

Chính NV Trần văn Đại (HĐT Gò Công) đã nhiều lần cảnh cáo và từ chối không chịu ký tên vào biên bản phát số tiền trợ cấp này của chính quyền, viện lẽ có quá nhiều mờ ám cần phải điều tra đưa ra trước phiên họp khoáng đại.

Sau khi quả quyết vụ ăn bản trên dính lư tới nhiều viên chức Tỉnh, Quận, Xã, Ấp, trong số có 2 quận Hòa Tân và Hòa Bình là đóp hit bản thiêu nhất.

Đặc biệt, đồng bào quận Hòa Bình còn tha phiến rằng: chẳng thà Ô. quan Th. (quan trưởng) bắt những gia đình không có hồi cư thật, có giấy tờ hợp pháp thì quả là đã man vô nhân đạo. Vụ này, không biết chính quyền Trung Ương đã hay chưa? nếu chưa thì xin đề mấy ngài GSV xuống Gò Công điều tra bọn sâu bọ đáng chém đầu kia, cho dân nhờ coi!

ĐỀ CHƠI ĐỀ CHƠI

Tuần này lại có thêm một toán xin đổi bằng hiệu: Đó là toán 9 Nút Muôn Năm, toán này không biết như ông Râm biều Lùn xúi khôn xúi dại ra sao mà bỗng nhiên đổi tên là Chơi Trò Mất Nước. Bởi vậy, 4 toán dự đề chơi kỳ này gồm có:

- Mùa Thu Chết
- Chơi Trò Mất Nước
- Lèm Bèm
- Đức Trần.

CỨU NGUY CẨM BÚ CHIA ?

HỎI : Thủ Đò Lang-Ben của xứ Cẩm bú chia nguy đến nơi, liệu chính phủ Annamta có đem quân sang cứu nguy hay không đây ?

MÙA THU CHẾT : Cứu chứ ! Không cứu để họ chết, rồi mình chết lây sao ? Mình là đàn anh mà, phải biết hy sinh cho đàn em, nếu không người Mèo họ cười cho.

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC : Hoàn toàn tán thành chính phủ Annamta đem quân sang Cẩm bú chia ! Chính phủ Annamta đem quân sang Cẩm bú chia muốn năm !

LÈM BÈM : Đem làm kigi ? Làm ơn chỉ tỏ mào oan không thấy báo chí Lang Ben vẫn đang quang quác lên xi và quân đội Annamta đó sao ?

ĐỨC TRẦN : Chửi hay gì cũng không thành vấn đề, điều cần nhất là các anh Cờ Huệ có chịu chỉ cho mình hay không đã. Ai hơi sức đâu cớm nhà vác ngà voi. Có chi thì đi, không chi thì nghỉ !

BAN GIÁM KHẢO : Hay lắm Toán Đức Trần rất thực tế, rất thông cảm với lập trường chính phủ Annamta : 5 điểm !

BỮA CƠM TRONG PHỦ ?

HỎI : Đức Dzua vừa mới mời một số các xếp sòng "độc diễn" ở nhà Hát vô Phú soi com. Để biết bữa cơm này có ý nghĩa gì ?

MÙA THU CHẾT : Với các đồng chí Jeannot đã lập được thành tích lớn, dù sao cũng phải có một châu gi thưởng công chứ ! Đóp ở Phú chẳng hơn là đãi một châu ở Ngã Ba, Ngã Năm ư ?

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC : Ăn uống không thành vấn đề. Điều quan trọng là được ra mắt Đức Dzua, nhân tiện để coi xem Mặt Ròng hơn hờ ra sao cái !

LÈM BÈM : Đức Dzua cho đóp rồi thế nào lại chẳng rì tai : ở kẻ ngân sách gấp gấp đi, để chính phủ có xin mần ăn nghen ! Hoặc : ở kẻ cho đem lính sang Cẩm bú chia nghen !

ĐỨC TRẦN : Ăn uống là chuyện thường tình rồi, không ăn trong Phú thì đi ăn ở tiệm, thiếu gì tiệm ngon, nhưng bữa cơm chỉ có ý nghĩa nếu sau đó có đút cho mỗi người một cái bao thơ !

BAN GIÁM KHẢO : Tuyệt vời ! Vẫn lại toán Đức Trần sao mà thông suốt lập trường Cái Bang đến thế : 5 điểm nữa !

SAO LẠI THU HỒI ?

HỎI : Tại sao 25 Cái Bang ở Nhà Hát đã được ông Già Bất Lương chỉ dạy cho mỗi tên Sáu chịch ghim mà rồi ông xồn xồn Bất Căn lại lật đật thu hồi vậy ?

MÙA THU CHẾT : Cái nhà ông già ấy mần ăn thiệt là ầu ả, biết là bị về vườn rồi cũng còn ráng làm chuyện tàu vẹt. Rõ rệt già rồi mà còn dại !

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC : Chẳng qua là tại anh teo chim không được ăn nên đập đố. Tội nghiệp ông già Bất Lương, ông ấy có ăn cái giải gì đâu ?

LÈM BÈM : Không thu hồi lẽ lẽ là còn một nửa. Dùng có tưởng hễ đeo cái mào Jeannot vào là muốn làm gì cũng được nghe. Còn khuya ! Cái lão Bất Căn coi vậy mà khôn.

ĐỨC TRẦN : Mẹ kiếp ! Việc gì phải thu hồi lại nhỉ ? Đ'nh như "độc diễn" còn tro mắt ra được, thì chia chác nhau có 5 tờ thăm thắp vào đầu mà hải sự. Đưa nào làm được cho nó đóp, của "chùa" chứ đâu phải của ông của cha ai mà sợ dữ vậy !

BAN GIÁM KHẢO : Chơi Trò Mất Nước giải thích nghe được : 5 điểm ! Đức Trần trả lời lạc đố bị trừ 2 điểm !

BẢN SÚNG PĂNG PĂNG

HỎI : Nhà dân biểu Lùn vừa mới rút súng ra bắn păng păng vào hình nộm trước nhà hát. Trò này nên cổ võ hay là nên cho vào xọt rác ?

MÙA THU CHẾT : Anh chàng này có tinh thần cao, có thể ban cho chức Trưởng Ban Hành Động của khối Jeannot đấy !

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC : Đáng cổ võ lắm chứ ! Tốt hơn nên cho sang Tesax học thêm một khóa về bắn súng cao bồi.

LÈM BÈM : Cho vào xọt rác là vừa ! Nhà Hát đâu phải là chỗ nuôi bò mà cho cao bồi Texas đến trổ tài bắn súng chống Cộng như thế là trật chia !

ĐỨC TRẦN : Những người có tinh thần như anh này cần được khuyến khích. Hiện giờ anh ta nghèo quá phải đi xe số X..., nếu có thể nên giúp thêm cho anh ta một chiếc xe cắt cỏ, hoặc không thì cũng là xe VB. để anh ta thêm le loi !

BAN GIÁM KHẢO : Cả 3 toán Mùa Thu Chết, Chơi Trò Mất Nước, Đức Trần cùng giải đáp đúng, ý kiến bổ túc cho nhau : Mỗi toán 1 điểm thôi !

TU HÀNH SAO LẠI DỮ VẬY ?

HỎI : Tại sao đã tu hành, mà nhà sư Đức Nghiệp lại đi cắt nhà trong chùa đem bán lấy tiền, rồi còn rút chố lửa ra hăm dọa Phật tử vậy nhỉ ?

MÙA THU CHẾT : Đây chỉ là những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể. Điều quan trọng là ông ta có lập trường chống Cộng sắt hăng. Phải để cho ông ta tự do hung hãn như thế, Cộng sản nó mới sợ chứ !

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC : Đúng thế đấy ! thời buổi chiến tranh này, phải võ trang toàn dân, nhà sư khoái chơi súng là điều tốt, không có gì đáng cười trách. Tiền cũng , ai lại chả cần ?

LÈM BÈM : Có lẽ tại nhà sư Đức Nghiệp có qua Mèo học một thời gian, nên bị ảnh hưởng cao bồi Texas tí chẳng ? Nếu không thế là lỗi của Hành Pháp chỉ biết lôi kéo những ông sư bê bối.

ĐỨC TRẦN : Được một nhà sư "Đại Hùng, Đại Lực" cỡ đó là nhất rồi ! Phen này chúng tôi phải thỉnh ông ta về làm Tuyên úy cho toán chúng tôi mới được.

BAN GIÁM KHẢO : Mùa Thu Chết có khả năng lãnh đạo hơn cả, 5 điểm ! Nhật Lèm Bèm 2 điểm về cái tội phỉ báng Mèo và Hành Pháp.

địa ngục môn

ĐƠN THẦY ĐỨC NGHIỆP

Sư cụ Kim Sang, quyền Viện Trưởng VHQ thuộc hệ phái VNQT, vừa cho ra một bản thông cáo (không phải Thông Bạch) để hải tị thầy Đức Nghiệp gồm 3 điểm chính như sau : Toa rập với tài phật bất chánh chiếm đoạt khu đất mặt tiền VNQT để cất phố bán cho tư nhân. Đồng lỏa với sư cụ Minh Thành bán thêm 1 khu đất khác

trong khuôn viên nhà chùa cho gian thương Ba Tàu. Ua dùng chó lửa hăm dọa phật tử cùng thốt ra những lời lẽ sỉ nhục nặng nề các bậc tu hành trong hội đồng lưỡng viện, vân vân...

Sau khi nghiên cứu 3 điểm buộc tội thầy Đức Nghiệp vừa nói của sư cụ Kim Sang, toàn nhóm C O đều kịch liệt bất mãn và cương quyết phản đối nội dung bản thông cáo đó. Vì nếu thầy Đức nghiệp đã có những hành động như trên thì đó chính là những hành động đúng ; chùa ta theo lẽ phải tuyên dương công trạng bậc chân tu Đức Nghiệp mới đây là sự công bằng và hợp lý ! Bấy giờ đất đai Saigon quý hơn kim cương hơn xoan, thầy Đức Nghiệp lấy khu đất trước chùa xây phố lâu bán cho tư nhân chính là một hành động thi ân bố đức cao cả, vì đã giúp được 1 mô chúng sinh khỏi cảnh nắng mưa tội nghiệp.

Riêng hành động bán khu

đất khác cho gian thương Ba Tàu lại càng nói lên lòng từ bi bác ái của thầy Đức Nghiệp hơn nữa. Xưa nay gian thương Ba Tàu vốn là những đứa ác nhưn ác đức cả, bán đất cho chúng sống gần chùa ta, sớm tối nghe câu kinh tiếng mõ của chùa ta, lâu dần lòng chúng ắt thức tỉnh hết đám hành nghề gian thương nữa. Như vậy có phải vừa giúp dân giúp nước khỏi bị thảm họa bóc lột vừa cứu vớt được 1 số người thoát cảnh trầm luân, nhân đức nào bằng đây !

Lại còn việc dùng chó lửa dọa phật tử và sỉ nhục các bậc đồng tu cũng vậy nữa. Để giúp họ thấm nhuần lời Phật dạy là phải biết nhẫn nhục, thầy Đức Nghiệp giả vờ chơi trò du đảng như thế chính là để giúp họ tập luyện đức nhẫn nhục hàng ngày vậy. Xin đừng ai hiểu lầm thiện tâm thiện trí cao cả của thầy Đức Nghiệp, kéo tội nghiệp làm đa !

HOA-PHONG

KỸ-NGHỆ KIM KHÍ TRẮNG MÈN

VĂN PHÒNG : Đ.T. 39.105
54 - CHIỀU ANH CÁC - CHOLON

CƠ XƯƠNG : CHỢ LỚN
167^B NGUYEN-DUY - BINH-DONG

Chuyên Sản Xuất Các Loại Sản Phẩm:

• THAU - THỔ - CHÉN
• ĐĨA - CAMEN v.v.

Dụng cụ Y Khoa
BẢNG

KIM KHÍ TRẮNG MÈN

BẮC ĐIỂM:

• TỐT
• BỀN
• RẺ
• SANG

(Nhân hiệu của chúng)

Quý Khách
Chiến Cờ
VÔ CÙNG HOAN NGHÊNH

hãy coi chừng ! Vixi chuẩn bị cú đánh đấm

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

phe ta thanh toán phe ta tại nước Việt Nam Quốc Tự

- Sư ông Đức Nghiệp bị thất thủ chạy dài, phe Tâm Giác tiếp thu toàn thể lãnh thổ VNQT
- Tuy nhiên, một cuộc thanh toán đấm máu có thể còn xảy ra để phục thù.

SAIGON (TĐ) Sáng 15-12, một vụ thanh toán ghê rợn giữa phe ta với phe ta diễn ra tại lãnh thổ nước Việt Nam Quốc Tự. Phe các Sư ông Đức Nghiệp và Minh Thành đã bị phe của võ sư Tâm Giác loại khỏi vòng chiến, đồng thời bị đuổi khỏi chùa Quốc Tự.

Được biết, phe Tâm Giác vừa thắng lợi sau một cuộc độc cử chớp nhoáng. Đặc biệt, trong cuộc độc cử này, không có sự bầu bán mà chỉ có sự chỉ định của sư ông Tâm Giác. Sau khi đã chỉ định người làm Tăng Thống, phó Tăng thống và một số chức sắc khác, sư ông Tâm Giác đã chỉ định thượng tọa Kim Sang làm Tân viện trưởng VHK Quốc tự. Tuy nhiên, sự chỉ định này chỉ để làm cảnh thôi vì sau đó, người của "phe ta" đã đòi sư ông Tâm Giác phải làm Viện trưởng. Lập tức, sư ông hoan hỉ chấp nhận.

Thế là chính quyền mới tại nước Quốc tự đòi được thành lập. Thế nhưng phe chính quyền cũ do sư ông Đức Nghiệp giật dây vẫn ngoan cố chiếm những cơ sở quan trọng trong VNQT. Vì thế, cuộc thanh toán nói trên đã xảy ra.

Ngay từ sáng sớm, hàng trăm võ sinh nhu đạo cùng các đệ tử thân tín của sư ông Tâm Giác với về mặt đàng

đăng sát khí đòi kéo tới bao vây khu VNQT và hải tặc hai sư ông Minh Thành, Đức Nghiệp, những kẻ bị khép tội giáo gian, đem dất chùa bán cho bọn gian thương Chợ lớn. Sau đó là cuộc giao chiến giữa hai bên. Phe Đức Nghiệp thất thế ngay từ đầu và phải chạy dài. Trong khi đó, phe đảo chánh đã đập phá được một cơ sở của "giáo gian" và chiếm trọn lãnh thổ VNQT. Sư ông Đức Nghiệp mặc dù có dất súng trong mình nhưng vì đuối lý và thế cô nên phải bỏ chạy tóe khói.

Bọn Con Ong được biết, sau cuộc đảo chánh thành công, phe Tâm Giác sẽ bắt tay với phe Ấn Quang để rời lại quan hệ bình thường giữa hai nước. Tuy nhiên phe "giáo gian" vẫn chưa chịu thua. Sư ông Đức Nghiệp đe dọa sẽ dùng vũ lực và thuê thêm côn đồ du đảng để tái chiếm VNQT, và bảo vệ cái cơ sở do bọn gian thương chợ lớn đã xây cất. Nếu sự việc này xảy ra, chắc chắn sẽ có một cuộc thanh toán đấm máu giữa các sư thành phố.

Theo bọn C.O, sư ông Đức Nghiệp nên chịu thua đi là phải. Ông làm ăn từ bao lâu nay mà không đủ hay sao? Đất chùa ông đem ông bán rồi hơi tí ông lại dọa rút súng bắn phạt tử, khiếp ông quá. Không hiểu súng ông dài bao nhiêu mà ông dọa nhau như vậy. Nhờ ông một tý.

HẾT XÀI, LỰC LƯỢNG TỰ DO DÂN CHỦ ĐÃ BỊ GIẢI TÁN

- Các đảng viên đi lòng nhưng ông Nguyễn Văn Hường lánh mặt khỏi trụ sở đường Lê qui Đôn.

SAIGON (TĐ) Một chánh khứa thân cận phủ Đâu Rồng vừa cho C.O biết TT Thiệu vừa ký nghị định chính thức giải tán Lực lượng Tự do Dân Chủ. Đây là một tổ chức chính trị được thành lập ngay sau khi ông Nguyễn Văn Thiệu vừa được đắc cử Tổng thống nhiệm kỳ đầu vào năm 1967. Lực lượng này do ông Nguyễn Văn Hường một đảng viên Đại Việt nguyên Tổng Thư ký Phủ Đâu Rồng, làm Chủ tịch.

Cũng theo tin trên, hiện các "đảng viên" tự do dân chủ thuộc các tỉnh bộ trên toàn quốc đang hết sức hoang mang về nghị định giải tán lực lượng của TT Thiệu. Một số đại diện đã kéo về Saigon tìm ông Nguyễn Văn Hường để chất vấn. Tuy nhiên, ông Hường lánh mặt, trụ sở trung ương của lực lượng đặt tại đường Lê qui Đôn do đó cửa tiệm không có một sinh hoạt nào cả.

Được biết từ lâu, ông Nguyễn Văn Hường đã bị thất sủng và Lực lượng Tự Do dân chủ đã không được coi như một đảng có giá trị mà TT Thiệu cần duy trì. Sở dĩ có tình trạng này vì ông Nguyễn Văn Hường đã tỏ ra không phải là một lãnh tụ có đủ tư cách và uy tín để lãnh đạo một đảng của nhà nước. Hơn nữa, ông đã gây ra khá nhiều tai tiếng nhất là chuyện lem nhem về tiền bạc khi kết nạp người vào đảng.

Tuy nhiên, lý do chính của việc giải tán lực lượng TD DC có lẽ vì lực lượng này đã không giúp được gì cho TT Thiệu trong giai đoạn hiện tại. Với nhiệm kỳ mới, giai đoạn mới, TT Thiệu muốn phải có một đảng mới.

kiểu Mậu Thân ?

- Hiện tượng «chó chết» ngày một gia tăng, làm dân chúng thức mấc dữ.
- Gà, vịt không chết, chó tự nhiên lăn đùng «ngủm củ tỏi».

SAIGON : Trong mấy ngày gần đây, phải viên C.O. ghi nhận tại hầu hết ở các vùng ngoại ô như miệt Phú Lâm, đầu cầu xa lộ, Gò Vấp, Xóm Mới, Phú Nhuận (Gia Định) và ngay trong lòng thủ đô Saigon v.v... không hiểu vì nguyên do gì, các chú chó từ lớn đến nhỏ, mới tới hôm trước còn được thân chủ cho ăn uống khỏe mạnh, sáng ra tự nhiên thấy chú lăn đùng «ngủm củ tỏi» nằm một đống, có nhiều gia đình nuôi 4, 5 con, lần lượt chết sạch chưa đầy một tuần lễ.

Dịch «Cầu tử» hiện nay vẫn trên đà lan rộng, nhưng tuyệt nhiên dường như chẳng ai muốn quan tâm tìm hiểu vấn đề «chó chết».

Theo lời một viên chức Y tế thì mặc dù mùa viêm nhiễm đã bắt đầu, tuy nhiên chưa có dấu hiệu nào chứng tỏ sức vật đang bị bệnh truyền nhiễm tới mức độ

nguy kịch, khiến hàng ngũ chó phải thi nhau gục ngã một cách khó hiểu như vậy? Ngoại trừ, theo thói thường chỉ có gà, vịt là hay bị ảnh hưởng thời tiết, mỗi khi gần mùa đông giáp tết, nhưng năm nay, các loại súc vật kia vẫn bình an vô sự.

Lập luận trên đây đã trùng hợp với dự luận quần chúng loại con cháu Tào Tháo cho rằng: Phải chăng, một tổ chức bí mật nào đó nhận lãnh sứ mạng đầu độc giết hại chó, để dọn đường cho bọn Vixi làm phát Mậu Thân lần thứ 2 chăng? Dù sao, đây mới chỉ là giả thuyết được nêu ra đúng vào lúc toà dân ta chuẩn bị đón Xuân Nhâm Tý, hầu báo động tâm phào với Ông nhà nước, nhất là Đảng Dùi cui hãy làm một cú điều nghiên sự kiện «chó chết» xem kết quả ra sao? Biết đâu lại chẳng khám phá được nhiều món bở nhờ tin «chó chết» này.

giới 'tắc xình' yên chí lớn

- Kỹ nghệ «nhầy dăm» sẽ sống dậy trong nay mai ?

SAIGON (TP).— Nguồn tin thông thạo được truyền đi từ một giới chức nhà nước rằng 6 câu hôm cuối tuần qua cho biết, sau khi cứu nguy nền kinh tế xứ sở bằng những quả biện pháp thần sầu qui khốc đánh thẳng vào dân ngu khổ thâm buộc họ phải thắt lưng buộc bụng thêm tí nữa mà vươn chẳng thấm vào đâu so với ngân sách khổng lồ trên 500 tỷ thuộc tài khóa năm con Chuột, nên các ông nhà nước đã họp bàn liên miên, nghiên cứu kế hoạch tận tâu, tận vét, trong đó, việc phục hồi kỹ nghệ nhầy dăm, tức công khai hóa vấn đề ôm dính nhau du dương theo nhịp điệu Tăng gô, Sĩ lộ, Mâm bô, Cha cha cha v.v... cũng đang được cứu xét gấp.

Vấn theo giới chức này tiết lộ, thì sở dĩ Ô. nhà nước mãi tới bây giờ mới sực nhớ ra, cho phép các vũ trường mở cửa tái xuất giang hồ, bởi lẽ không còn gì khoái tý hơn, ngồi chơi mỗi tháng sơ sơ cũng «vét» được trên dưới 1

ngàn triệu dễ như bỡn, còn hơn để họ cứ lén lút nhầy lấu lu bù kèn, làm nhọc lòng Đảng Dùi cui của ta không ít, lại mất toi số tiền xết ra rất đáng kể trong giai đoạn sống chết với viện trợ này.

Giới chức thêm rằng, mục tiêu phục hưng kỹ nghệ ôm nhau trên sàn nhầy là nhằm vào thành phần trường giả, tai to mặt bự, ăn no rửng mỡ, thừa thãi vật chất, bọn gian thương tài phiệt và nhất là mấy chú lông lá mắt xanh Đồng Minh trước khi cuốn gói rời khỏi Cộng Huê An-nam-ta, nghĩa là phải tận vét, nếu không cạn láng thì cũng sạch túi đấm người trên. Theo đó, nếu đứng trực trặc về kỹ thuật, nền «cả bùm» sẽ chính thức khai hỏa vào Tết Tây năm nay?

Riêng bọn CO, trước nguồn tin này, chẳng vui mà cũng dèch có buồn, vì lẽ giản dị là rách hơn mướp, còn lấy đầu ra để gọi là hưởng ứng chương trình tận thu vì đại của Ô. nhà nước.

Hoan hô ! kỹ nghệ ôm nhau lác mông muôn năm.

ĐÃ PHÁT HÀNH :

VĂN - BÚT SỐ 2

Tiếng nói của Trung Tâm Văn Bút Việt Nam

BẠN ĐỌC CON ONG NHỚ :

- Hàng ngày đọc Nhật báo THẦN PHONG
- Mỗi Tuần đọc VĂN NGHỆ TIỀN PHONG

MỖI TUẦN BẠN ĐỌC KHOÁI TỈ CON ONG
TẾT CON CHUỘT NÀY BẠN ĐỌC SẼ CÒN
KHOÁI GẤP BỘI QUA :

CON ONG XUÂN CON CHUỘT

Đăng quảng cáo trên Xuân Con Ong là cả nước
đều biết.

ĐẶC BIỆT : Chỉ nhận quảng cáo giới hạn dành cho
Công Thương Kỹ Nghệ Gia chân chính «chịu chơi» không
biết «chơi chịu».

TUYỆT ĐỐI : Không nhận quảng cáo của bọn đầu
trâu mặt ngựa gian thương tham nhũng và đảng Cộng
Chúc Tân Xuân những Dân Biểu Nghị Sĩ Gia Nô, hoặc
Đối Lập phá hoại dù với giá tiền thật cao.

Xin liên lạc trực tiếp với Tòa soạn

NÓI LÃO MÀ CHƠI

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Dàn đưa lát phát hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thân nghe ma kể mấy lời
VƯƠNG SĨ TRINH

VƯỜN CHƯA HẾT CHUYỆN BẢO XUÂN CON ONG

Sau mấy cú liên tiếp lập ngôn về Xuân Con Ong Nhâm Tý, anh em trong làng ngoài họ đánh điện thoại hỏi kỹ quá. Câu lục vấn gay cần nhất ghi nhận được như sau:

— «Mấy bố rớt hay xao zậy? Mẹ kiếp, giấy báo tăng, đắt hơn cả vàng cốm mà cũng tính chuyện ra số Xuân kia à? Uống nhiều đồng cân thuốc liều?»

A ha, anh bạn lo chuyện bỏ trắng răng rồi đấy nhá. Việc tăng giấy báo là quyền nhà nước, còn việc làm báo Xuân hầu bà con cô bác là bổn phận tụi Con Ong. Hai chuyện khác nhau một trời một vực. Chuyện giấy báo ở dưới tận cùng nấc thang xã hội, còn chuyện mần báo Xuân cao cả thiêng liêng. Ví như thế nôm và kỳ lắm.

Nếu các vị không tin, hôm nào ghé qua Con Ong mà coi. Tên nào tên ấy mặt mũi lăm lăm, lì lì có cô hồn ghê gớm. Ấy, chúng đang tính chuyện mần ăn lớn bằng thực phẩm tinh thần xuyên qua tuyệt phẩm Xuân Nhâm Tý đấy.

Còn vị nào chung thân nghi ngờ thì cứ việc dành tiền đi. Bữa nào số Xuân ra nhớ vỗ cho bằng được, kéo sợi hồng bông không lại trách là chỗ anh em không báo trước.

Giờ đi vào một vài chi tiết cho được việc.

CHUYỆN GIẢ TƯỚNG

Ca Bồi Già vừa dú cho tên đầu bếp kiêm chủ nhiệm một phong bì khá dày. Mở ra coi cộp được biết đó là chuyện giả tướng. Hẳn viết về chuyện ông Vua lưu vong. Nhiều đoạn đối thoại toát một hơi lạnh Xín trích vài khúc nhỏ trình bà con cô bác coi chơi:

— Tàu Hoàng Thượng bây giờ đến lượt Ngài.

Tiếng nói đồng đặc, rõ rệt. Cựu Hoàng trợn trừng mắt nhìn gã kinh không đen thui, giọng lạc âm:

— Cái gì? Đến lượt là thế nào?

— Dạ là nhảy ra khỏi tàu bay.

Một đoạn khác nói về chương trình diệt chủng của bọn tàn thực dân như thế nì:

— ...Vâng diệt chủng dân tộc quý quốc không thể ngọc đầu lên được. Rồi đây vài chục năm nữa chẳng hạn, sẽ có từng đoàn người bề ngoài là dân quý quốc nhưng mang tâm hồn chúng tôi sẽ qua cổ hương giải phóng, chiếm lãnh, đồng hóa. Lúc ấy không còn dân tộc quý quốc với huyền sử chói ngời mà chỉ còn là thuộc địa thứ bao nhiêu của chúng tôi. Các cậu ấm kia sẽ được gây dựng và trưởng thành trong một nếp sống hoàn toàn máy móc để làm nhân công cho chương trình đồng hóa quý quốc sau này.

Tiếng viên chỉ đều đều như giọng phù thủy khiến âm binh. Chưa bao giờ cựu hoàng thấy yêu thương nước bằng lúc này. Chợt ông khóc lêu rưng rức. Miệng lẩm bầm hai chữ quê hương với niềm thống hối không cùng...

Thời, nếu nói thêm thì khúc giới thiệu này biến thành chuyện giả tướng mất. Đề tuần sau ta bình tiếp. Vội gì?

BÁN CON ĂN TẾT

Ồ hay, sao lạ vậy cả? Thì ra đó là đề tài của Phiên Tòa Lương Tâm cuối năm do Thiết Diện Phán Quan cầm chịch. Ông Quan Tòa bắt đặc dĩ, bắt đặc chí chiều cuối tuần vừa rồi đứng đỉnh bước vào tòa soạn, ném phịch bài vở xuống bàn rồi lạng lẽ bỏ đi. Coi ké được biết bài viết về phiên xử dành cho số Xuân Con Ong Nhâm Tý. Phần «Trạng của Công Tố Viện» đọc cộp như sau:

— «Chúng tôi thấy, sau bị can Trần Như Nhộng và Bành thị Nuôi ngoài tội danh bán thân tộc lấy tiền ăn Tết con phạm một tội khác quan trọng hơn. Đó là vu cáo nhà nước bằng cách tự cho mình khó khổ, thiếu đói để che đậy tội ác bán con. Tội danh vu cáo Nhà nước bằng cách ngụy tạo cảnh nghèo đói, túng thiếu phải cầm bán con, ruột chẳng những vi phạm trầm trọng tới lương tâm mà còn có ác ý nhắm tiếp tay với phe nghịch phần tuyên truyền».

Kiếp, nghe ghê thấy mồ.

nhà
lông
báo

LUẬT PHÁP BỊ HIẾP DÂM

Mấy hôm nay, người dân đi ngang qua đường Công Lý, ngang trụ sở Tối cao pháp viện (mà ông nguyên phó râu đã dịch là Tối cao Thẩm mỹ viện), đều được thấy một biểu ngữ kẻ giòng chữ đỏ to tướng: «Mọi người đều được pháp luật che chở. Mọi người đều bình đẳng trước pháp luật». Thật là hay. Thật là đẹp.

Nhưng tiếc thay, ở xứ Mít Cộng Huê này, sự thật mỉa mai là luật pháp hình như chỉ áp dụng cho dân ngu khu đen, luật pháp chỉ áp dụng một chiều cho thằng dân thấp cổ bé miệng, và khốn thay những kẻ vi phạm luật phần đông lại là những kẻ có bổn phận phải thi hành luật!

Thêm một thí dụ điển hình lại đã xảy tại xứ Bưởi Biên Hòa. Nói đến tỉnh Biên Hòa người dân vẫn còn nhớ mãi đến những sự gian lận trắng trợn trong kỳ bầu cử Hạ nghị viện vừa qua đã làm cho Thượng Nghị viện, sau một cuộc điều tra, đã phải ra tuyên cáo lên án chính quyền Tỉnh là chủ mưu! Và người dân vẫn còn nhớ mãi vụ nữ sinh Huỳnh thị Kim bị bắt cóc, rồi bị sát hại ngay tại châu thành, mà như báo chí đã phanh phui, người chủ chiếc Jeep ác hại (tên Còi, chủ Biên Hòa Club), và kẻ tham dự (Nghị Dê và phó quận Dê) vẫn sống phây phây ngoài vòng pháp luật!

Có lẽ nơi theo cái gương chà đạp pháp luật đó, mà mấy ông quan bé của cái quận Long Thành tỉnh Biên Hòa vừa thi hành một cú tịch thu 3 chiếc máy ủi đất Carterfrillar rất ư là hách!

Số là cạnh quốc lộ 15 Saigon — Vũng Tàu, từ xã Tam Phước, cây số 47 trở đi, có những khoảng đất hoang mênh mông. Chẳng hiểu nhờ thế lực nào, từ tháng 8 dương lịch tới nay, một số người nhân danh Chủ tịch đoàn thể này, toàn thể họ, hội này hội nọ, bỏ tiền ra thuê máy ủi đất đến công khai ủi đất, khai phá đám đất hoang ấy. Mọi sự tiến triển êm đẹp từ gần 5 tháng nay, thì bỗng nhiên hôm 9-12 vừa rồi, ông đại úy chỉ huy cảnh sát quận Long Thành cho nhân viên đến bắt giam các tài xế lái xe ủi đất, đồng thời tịch thu luôn 3 xe ủi đất, đem giam luôn tại chi Cảnh sát Long Thành! lấy cớ rằng chính phủ không cho khẩn đất hoang!

Bọn CO tuy không phải là luật gia, nhưng cũng thừa rõ những nguyên tắc sơ đẳng của luật pháp đề lên án và báo động về hành động phi pháp của các ông trời con ở quận Long Thành, trong xứ Bưởi đã đầy tai tiếng không tốt. Đây là những nguyên tắc sơ đẳng của luật pháp «đứng đắn»:

1) Khẩn đất hoang là một hành động phi pháp, thì tại sao quận Long Thành, chi cảnh sát Long Thành lại nhắm mắt để nhiều người công khai làm từ 5 tháng nay, mà không hề phản đối, ngăn cản? Có động lực nào đã làm cho các viên chức hành chánh và cảnh sát quận Long Thành phải «ngậm miệng» và mặc nhiên chấp thuận như vậy?

2) Nếu có lỗi, thì chỉ có những người lấy danh nghĩa Hội trưởng bội này, chủ tịch đoàn thể nọ, là những người chủ xương mới có lỗi. Còn những người tài xế và chủ xe ủi đất, là những người được các bà Hội trưởng, chủ tịch kia mượn tới ủi đất, có giao kèo thuê mượn đang hoàng, thì phỏng có lỗi gì?

3) Căn cứ vào điều luật nào mà ông đại úy trưởng chi cảnh sát Long Thành bắt giam tài xế và tịch thu 3 máy ủi đất, mỗi máy trị giá hàng 5,6 triệu bạc bây giờ? Ông Trưởng chi cảnh sát Long Thành, là người có bổn phận bảo vệ tài sản của đồng bào, há lại không biết đến điều 19, đoạn 1 của Hiến Pháp, đã qui định: «Quốc gia công nhận và bảo đảm quyền tư hữu».

Bằng cách giam xe, ông trưởng chi cảnh sát Long Thành lại ngăn cản sự mưu sinh hàng ngày của người khác, vi phạm điều 15, đoạn 2 Hiến pháp: «Quốc gia nỗ lực tạo công việc làm cho mọi công dân».

C.O xin chính quyền Trung ương, đặc biệt là Đại Tá Tư lệnh cảnh sát quốc gia, vui lòng chấm dứt và trừng phạt những viên chức đã bóp méo luật pháp để che dấu sự bẽ bối của chính mình.

LẠM PHÁT «ĐẠO»

Sau khi vỗ huyệt chức chủ tịch Viện Hạ Cấp, Nguyễn Bá Đạo tiên sanh đã cảm khái mà rằng:

— «Sau 4 năm ăn hại đái nát này, ta sẽ về hưu, dùng tiền xí cô hồn của những năm gọi dạ, bảo vâng xây một cái am truyền đạo vừa đi dưỡng tuổi già vừa rờ rẫm cái rốn chiêm bự bằng quả quít của mụ rồ xè cấp lại».

Ngay sau khi cảm thán, một bọn đầu trộm đuôi cướp một bọn chuyên nghề chứa thỏ đồ hồ, một bọn chuyên nghề ăn gian nói dối đã tổ chức một phiên khoáng đại hội nghị kéo dài trong nhiều ngày luận về tương lai. Sau đó, một tuyên cáo chính thức đưa ra như nì:

— «Bọn tôi, chán nghề ăn cắp, ăn cướp, gian dối, đưa mối... xin thể sẽ hoàn lương lập am truyền đạo».

Nước ta, trong những thời gian gần đây, bỗng nảy ra nhiều thứ đạo. Đạo rờ, đạo vuốt, đạo liếm đạo ót, đạo hột tiêu, đạo hạt vịt lộn... Nay thêm hai thứ đạo trên chắc chắn nền «đạo» nước Nam có môi phát triển. Từ cái sự phát triển hết ga này, giới quan sát e trong tương lai sẽ xảy ra một sự lạm phát đạo thì khôn.

Riêng đạo của Bá Đạo tiên sinh chưa biết sẽ như thế nào. Đặc phái viên C.O hiện đang vật nài với đạo trưởng Bá Đạo để người tiết lộ song chưa biết kết quả thế nào. Được tin gì chúng tôi sẽ loan báo hầu bà con.

TRÁI ĐẤT TRÒN

Cóc phải nhờ mấy anh đi Apollo lên mặt trăng, chiếu hình quả đất về người ta mới biết dạng nó không phải vuông. Cái sự tròn này không ăn nhập gì tới chuyện khoa học, thiên văn mà chỉ là sự tái hội đối diện giữa hai tay anh chị Viện Hạ Nang nước ta.

Số là trước đây chưa lâu, ông quan năm Phạm Anh từng làm Tỉnh trưởng Long An thì Nguyễn bá Cần làm phó Hành Chánh. Ngày nay, sau cú nhờ nhiều ảnh hưởng, B.C (tức Bá Cần viết tắt) đang làm chủ tịch Hạ bộ thay thế B.L (viết tắt của Bá Lương. Khi đọc những chữ viết tắt này cảm không được nghĩ bậy. Nhạt bằng không sẽ bị xử về tội méo mó đầu óc) và quan năm Phạm Anh lại mần chức quản hùng cái bang, tức dưới quyền sinh sát của B.C.

Không hiểu hồi làm Tỉnh trưởng, P.A có đi B.C lần nào chẳng? Nếu có, giờ hãy dọn mình đi, kéo không được chấp nhận vào hàng ngũ những tay bưng bô chuyên nghiệp đấy nhé.

VIẾT TỪ NỖI NGÂM NGŨI

Nhìn danh sách 81 anh hùng Viện Hạ Cấp ủng hộ cuộc độc diễn, dân ngu ku thâm đã vừa già háng vừa ứa lệ vì đã nhầm bởi nhiều tên hủi. Nọ, cái thằng dựng tỷ là vật mình, vật mảy, xuống đường lên lộ, cạo đầu cạo tóc, tuyệt thực tuyệt thiếc để phản đối. Nay cũng vì những đồng bạc vô si mà phải mang lương tâm và danh giá mình trải làm chiếu cạp điều cho bọn đàn anh nhiều quyền, nhiều địa đầy xéo. Tội nghiệp thật.

Nhìn 81 gã trán bóng, mày tro ủng hộ độc diễn tại Hạ Cấp viện, ta bỗng nhớ tới chuyện một thằng say vì thêm rượu đã phải bán linh hồn cho quỷ dữ. Khi được quỷ mua hồn bằng men cay đã sẵn sàng mang dao về nhà giết vợ, chặt con, thì mẹ để làm hài lòng chủ nhân.

Đồng bào cử tri có những tên đại diện trong bang phong thần 81 gã «nhỏ rồi liếm» có hối hận vì bỏ làm phiếu không nì? Rờ nôm. họ bỏ hồi nào đâu mà hối hận?

Tuy nhiên, nhìn tư cách chúng đề mà thêm kinh nghiệm: Đứng bao giờ thấy những thằng hung hăng, tuyên bố rùm trời đất, ưa chuyện tuyệt thực, cạo đầu chống báng là thật tâm đầu nhé.

Mẹ kiếp, nước này còn khuya mới khá khi mà bọn sâu bọ còn đánh lừa được con người thuần lương. đôn hậu.

Thời, dềch thêm nói nữa. Chán lắm rồi.

ĐỀ TẾ phụ trách

VỚI NGƯỜI ĐUI

DU HỌC SINH SẼ HỌC HÁC

Theo 1 ng. đ. tin thuộc loại A.L mà bạn Con Ong vừa chớp được thì bây phủ thủy Mắt Xanh vừa tiến thêm một bước trong chương trình bắt chẹt nước anh em Việt Nam của chúng. Đó là chuyên ngành dành cho du học sinh phải chịu hối xuất 275 đồng một tiền Mỹ Kim ghê lở thay vì 118 như hiện nay.

Trong phiên họp Nội Các gần đây nhất, cái cú bóp hầu bóp cổ trên đã được đưa ra bàn cãi, và chẳng chóng thì chầy, khoảng Tết pha lãng xa sắp tới, hối xuất 275 đồng choang lên đầu lên cổ du học sinh sẽ được thi hành để làm vừa lòng bọn trọc phú đề tiện.

275 đ ăn một đôn vàng, với bọn nhà giàu, tham nhũng, thói nát thì chẳng vào đâu miễn được lòng xếp bự, nhưng với đại đa số gia đình trung lưu bây giờ bỗng dưng phải gia tốc, chạy gần gấp đôi để lo cho con em. Chả lẽ lại gọi chúng về nước đề... đi lính đánh họ mấy anh Cao Mên chuyên nghiệp ăn cháo đá bát? Nếu muốn chúng tiếp tục tất phải gạn mồ hôi, lọc nước mắt để chống đủ sỡ hụi bọn Cờ Hoa hắc lảo, điếm đảng yêu sách.

Mẹ cha bọn Mắt Xanh đến đều. Theo nhời một số những người làm sỡ Mèo thì lương tiền của họ hiện nay vẫn chỉ được tính theo tờ 118 chứ đâu có hưởng phụ khoản nào?

Ưc quá, bèn đọc ké một đoạn văn lên án Mèo trong chuyên giả tưởng "Nước Mỹ Hấp Hối" thấy như sau:

— "Sử dụng viện trợ như một thứ thần dược thúc đẩy người khác chết. Sử dụng quyền Đồng Minh bắt buộc những nước lệ thuộc trong ảnh hưởng phải chấp nhận những chuyện thất nhân tâm bằng cách nuôi dưỡng những chính quyền độc tài, độc đoán, ngang ngược, tàn bạo, bất lực, vô tài, tham vọng, thói nát... mà bất cần tới nguyện vọng của tuyệt đại đa số dân chúng thuộc quốc. Sử dụng tiền của dân chúng Hoa Kỳ nuôi một bọn vọng ngoại, lai căng thuộc các nước đề dùng chúng như những quân cờ cho một sách lược ngạo mạn, bất chấp quyền tự quyết. Sử dụng đảo chính với máu, lửa, súng, đạn để thỏa mãn ý thích riêng tư mà bất cần đại thể. Một nhằm lẫn tại Việt Nam từ tháng 11-1963 đi hại đến nay khiến đất nước này càng ngày càng xa lầy chưa đủ đánh thức lương tâm chính quyền Hiệp Chúng Quốc nên đứng ngoài nội cuộc các nước..."

Khi hay tin hối xuất chuyên ngành cho du học sinh sẽ "được" tăng, giá theo tiêu chuẩn làm lợi cho Hoa Kỳ, bạn Con Ong không biết vui hay buồn. Vì vui như Nhà Nước sẽ vui khi áp dụng hối xuất mới, nhất định sẽ phạm vào niềm bi phẫn của các gia đình có con em hứng chịu luôi hái mất nhân tính của bọn đề quốc, tư bản g. l. Còn nếu buồn thì trái với chỉ tiêu từng "hoan hô" Cách Mạng Kinh Tế Mùa Thu mà bạn Con Ong chủ trương.

Tự nhiên thấy oán thắng mới tuần trước viết cái "phim" nho nhỏ cầu chúc nhà nước mạnh chân khỏe tay đưa thêm vài quả Cách Mạng cho vui lòng tại... Mỹ. Bây giờ thành sự thật, có muốn hoan hô cũng hết cả hơi.

Thương thay cho những bà mẹ già quanh năm vất vả lọng đong chạy từng đồng bạc cho con cái ăn học. Giờ thay đổi hối xuất, các cụ chỉ còn nước vừa than thầm v. đã chót sinh hãm vào thế kỷ chung đụng với bọn tư bản Hoa Kỳ chó má. Trong những ngày "phập phồng, nhấp hổi" những học sinh tự túc nghèo chỉ còn trông vào nhà lãnh đạo Giáo Dục Ngô khắc Tinh, đã hơn 1 lần ông giúp cho họ có cơ hội xuất ngoại học hỏi thêm.

VỚI NGƯỜI ĐIẾC

NGƯỜI SẠCH

Trong cơn mê hồn trận tham nhũng như hiện tại, thay vì thara nhừng là nạn nhân của Giám Sát Viện, các ông giám sát trở nên nạn nhân của tham nhũng. Cho nên, trong tuần qua, chuyện trái cẳng ngồng này đã được các NS, DB đưa nhau phanh phui, cho nỏ lớn. Về phía Thượng viện, NS Bửu đứng đầu một phe chề xà láng Giám sát Viện trong khi tại HV, DB Tuyên đã đòi tu chỉnh Hiến pháp, dẹp cửa tiệm Giám sát viện cho rảnh mắt, lại vừa tồn của công một cách vô ích. Nhưng theo cơn gió tố Giám Sát viện, nhà DB Bùi văn M. bèn tố một ông giám sát cũng họ Bùi và cũng tên M là đã trắng trợn đòi ông hối lộ 10 triệu bạc để đổi lấy việc Giám Sát Viện xi xóa, chín bỏ làm mười vụ 117 hồ sơ hoãn dịch ma.

Nhưng trong màn tố GSV, ngoan mục nhất vẫn là ông Ngô xuân Thọ, không màn nghị sĩ mà cũng không làm dân biểu, đã đơn phương độc mã tố Giám sát viện xà láng.

Ông Thọ là trưởng nam của ông chủ tịch GSV Ngô xuân Tích. Nghĩa là ông Thọ cũng là một hoàng thân quốc thích của chế độ. Nhưng ông không vì thế mà ngoan mặt làm dân biểu, đã đơn phương độc mã tố là bề bối của một cơ chế hiến định do chính ông giữ chức chủ tịch.

Việc ông Thọ tố bỏ quả thiệt là một "phê nô men" làm đẹp cho chế độ. Trong một lá thư gửi cho báo chí, ông cho biết là một công dân lương thiện, có đồng thuế cho chính phủ đang hoàng, đã đi ác ẽ quân dịch. Ông đã nhắc bà con của ông rõ chế độ này là chế độ Cộng huê, dân chủ.

Người địa phương tự sự làm chủ, thì cũng không nên lãn tờ một cách thụ động, hay dở gì cũng ngậm miệng như bình, không phát biểu một ý nghĩ nào. Cũng vì không thể can tâm làm tờ cho nên ông tự nhậ thấy có bần phỉn phải sửa sai nhà nước. Theo người sạch Ngô xuân Thọ nếu quốc gia không diệt tham nhừng thì tham nhũng cũng không bùng tha gì mà khủng diệt quốc gia này. Tất nhiên, một sự gìm nhim vào tận xương tủy Quốc gia sẽ đưa đến một kết quả vô cùng tệ hại, nhất là giai đoạn đấu tranh chính trị cũng đã gần kề.

Theo đồng nghiệp Chính luận, người sạch Ngô xuân Thọ đã nổi máu anh hùng nhất định một sống một còn với tham nhũng kẻ từ cái chết tức tưởi của người hùng cũ đơn Hà thúc Nhơn. Ngô xuân Thọ đã theo dõi từ đầu đến cuối vụ Hà thúc Nhơn, nhà nước chịu thúc thủ để cho tham nhừng ra tay đã đưa đến cái chết oan khiên của Hà thúc Nhơn, như một hồi chuông cảnh tỉnh lương tri của những người đã khôn khở vì tham nhừng.

Cái chết của Hà thúc Nhơn ít nhất cũng đã làm bầu máu nóng của con trai ông chủ tịch GSV nổi dậy phừng phừng. Bao nhiêu tiền lương, người thanh niên họ Ngô đều nường cả vào tiền chi phí quay rô nê ô các tài liệu tố tham nhừng với bằng cứ hãn hoi. Theo chàng tuổi trẻ Ngô xuân Thọ, những bìn rô nê ô của ông nhiều khi cũng có ép phê. Nhiều vị tai to mặt lớn cũng đã lưu ý đến lối làm việc âm thầm đầy nhiệt huyết của Thọ. Chỉ riêng các ông Giám sát là nhột.

Đồng ý là con én "Ngô xuân Thọ" sẽ không làm nổi một mùa Xuân. Nhưng những việc làm đầy chính quyền của Thọ ít nhất cũng làm ấm lòng những người cũ đơn đồng điệu...

VỚI NGƯỜI CẬM

CON ÔNG CHÁU CHA

Nạn con ông cháu cha vốn rơi rớt lại từ thời thực dân, phong kiến xa xưa. Mặc dù An Nam ta đã có tới hai nền Cộng Huê nhưng vẫn không sao bôi hết được tàn tích như bản đó.

Nạn con ông cháu cha trở nên một bệnh dịch rất trầm kha. Cho nên, để diễn tả căn bệnh, một ký hiệu đã trở thành ước lệ: COCC "Xê Ô Xê Xê" chính là viết tắt của mấy chữ con ông cháu cha.

Thói thường, người cha thuộc cỡ nặng ký, có quyền hành trong tay mới sinh ra nạn lạm quyền, đũa con cũng được thừa hưởng không những danh hào mà ngay cả quyền uy của người cha, làm những điều xằng bậy, không chính đáng. Chonên, nạn COCC dễ phát sinh nhất trong các chức sắc hành chính.

Có lẽ để thực hiện 1 sự sánh vai vừa lứa với hành pháp, tề trạng COCC bắt đầu sinh đề trong Quốc Hội.

Theo các báo, sau ngày tuyên thệ vinh quang có DB Như văn Ủy giúp vui bằng màn "ơ, cậu buồn cậu rít cậu chơi, cậu bản súng lục cậu bơi thuyền rồng", các khi đột hộ vệ của ông chủ tịch B.C, được lệnh theo sát ái nữ của nhà chủ tịch, vốn là một nữ sinh tại một trường tỉnh lẻ ở Gia Định để bảo vệ. Sự bảo vệ xét ra rất chu đáo đến nỗi xâm nhập cả vào trường học. Khi cô gái nổi danh của ông B.C. ngồi trong lớp học, các cận vệ của ông B.C. cũng ngồi châu chực suốt buổi ngoài cửa lớp học. Tất nhiên, các Vi Xi không vì thế mà rét— vì B.C. còn đêch có nghĩa lý gì hưởng chi là một cô con gái vô danh tiểu tốt, còn mài đũng quần trên ghế trường học— Nhưng cô giáo sẽ rét, và các bạn đồng học của ái nữ nhà chủ tịch B.C. sẽ phực lẫn. Sự bảo vệ chu đáo này sẽ khiến cô bé học trò có quyền rong chơi, đêch có cô giáo nào dám đụng vào chân lông, dù cô bé có mài xem Ti Vi không thuộc bài.

Việc bảo vệ con gái yếu nhân này xét ra yếu xiu. Bền Anh vốn là nước quân chủ, con vua sẽ lại làm vua, nhưng các cận vệ chỉ kín đáo bảo vệ dọc theo lộ trình các công chúa, hoàng tử cấp sách đi học. Bước chân vào sân trường là thế giới riêng biệt của học đường. Các giai cấp, dù là vua chúa, xin bỏ lại ngưỡng cửa trường học, vì trong việc giáo dục tất cả đều bình đẳng, không có việc con vua, con lân, cậu ấm, cô chiêu v.v...

Cho nên, việc nhà chủ tịch đang lên BC quan trọng hóa, cho vệ sĩ bảo vệ con gái đi học là một việc rở r. đời, kệt cớm vô lối. Muốn cho Viện Hạ Bộ pháp nhiệm hai sáng sửa hơn pháp nhiệm 1, chủ tịch BC cũng nên tự động sửa sai.

Nơi gương nhà chủ tịch BC, nếu tất cả các yếu nhân đều cho cận vệ đi bảo vệ vợ con, kết quả sẽ rất thê thảm. Lực lượng cận vệ sẽ hùng hậu hơn, ngân sách sẽ tóa kém hơn. Đường phố sẽ rình rạc òa ào hơn với những màn tiền hô hậu ủng: vợ yếu nhân đi chợ, cận vệ cũng sẽ đi chợ. Vợ yếu nhân làm chủ hãng xe đò, bên xe sẽ đông đảo vệ sĩ v.v...

Sau màn DB Ủy đóng vai cao bồi lộ canh bắt chước trẻ con bản súng cao su nước, Hạ Viện có thêm một ông chủ tịch có tinh thần đi cang vì tư ra mặt!

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gây tai trên
Đàn đầu bản xi grom đàn chém ra

VĂN QUÂN hạ thủ

ÁC ƠN CÔN ĐỒ

Sau khi hệ nhau hợp thức tuốt tuốt 199 đảo kép tại viện Hạ bộ, trong đó có cả những anh đang bị trát tòa lung bắt, vừa rồi các đảo kép này lại bày đặt làm một phát tuyên thệ cho nó chắc ăn. Lời tuyên thệ gồm 3 điều: Bảo vệ Hiến pháp sau khi đã sửa xong, phụng sự quyền lợi của phe ta, làm tròn nhiệm vụ người gia nô lý tưởng.

Buổi lễ tuyên thệ được mở tại là rất long trọng. Bàn thờ Tổ quốc có 4 chữ Tàu, 2 con hạc đồng, 2 con rồng kết hoa lá, 3 bình đồng, 1 lư đồng và 2 cây nến đỏ. Sau bàn quốc thiêu và chiêu hồn tử sĩ, tân chủ tịch Bá Cần mặt đỏ hoa, cất cao giọng đọc lời thề và toàn thể đảo kép cùng giơ tay hết lớn "tuyên thệ". Thế là buổi lễ chấm dứt.

Sau màn thề thốt là màn ám sát người một cách công khai. Một đàn bêu thuộc loại mảy chủ lùn ở những gánh xiếc, mặt mũi hung tợn, vệt mọi người xăm xăm đi ra phía cửa. Tại đây, chú nhìn thấy một người đàn ông đội mũ, đeo kính trắng, đi hài xạo, bèn rút súng, bắt chước cao bồi trên xi nê, bắn păng păng 2 phát. Người đàn ông đeo kính bị một phát đạn trúng ngực và một phát trở ra sau lưng làm thủng 2 lỗ bằng đồng tiền trên tường viện Hạ bộ. Sau đó, chú lùn nhét súng vào bọc, giơ tay lên hô to: «Cương quyết ám sát kẻ đòi sửa điều 4 Hiến pháp».

Bây giờ mọi người mới ùa ra, thấy người đàn ông bị ám sát nằm gục ngã trước thềm, trên cổ treo sẵn một bản án viết rằng: «Bản án xướng đồng nhất dành cho những kẻ đòi sửa điều 4 Hiến pháp công CS thôn tính hợp pháp Miền Nam VN».

Đó là cuộc ám sát được diễn ra công khai ngay trước thềm Viện Hạ bộ, trước sự chứng kiến của các nhân viên công lực có nhiệm vụ canh gác bên ngoài, và thủ phạm là chú lùn vẫn chống nạnh đứng tự tán dương hành động sát nhân của mình mà chẳng bị bắt bớ gì cả. Chú vừa giết được một hình nhân mua được ở Chợ Lớn với giá khoảng 1 xín và tên hình nhân này đã can tội đòi sửa điều 4 Hiến pháp! Do đó, nó phải đền tội. Chú lùn đã thực hiện đúng một màn xiếc mà chú từng trình diễn nhiều lần trên sân khấu, kể cả sân khấu Hội đồng chuột Gia đình.

Sau khi được xem màn xiếc trên, khán giả có một vài nhận xét:

— Làm dân biểu tức là có quyền bắn súng bừa bãi, ám sát người một cách vô tội và ngay giữa thành phố, dểch sợ pháp luật con mẹ gì cả.

— Làm dân biểu tức là được quyền ác ôn côn đồ, kẻ nào nói không giống với mình là bắn chết bỏ, như Cộng sản bắn bỏ dân lành vậy.

— Những tên hình nhân được bọn chú Ba sản xuất ở nước Chợ Lớn là những tên dám đòi sửa điều 4 Hiến pháp, bị dân biểu xử tử là đáng đời lắm!

— Theo tinh thần bản án treo ở cổ nạn nhân, chỉ cần sửa điều 4 HP là đủ «công CS thôn tính hợp pháp Miền Nam VN». Như vậy, các chiến sĩ đang gian khổ chiến đấu diệt Cộng ngoài tiền tuyến cũng bằng vô ích vì điều 4 HP đã đủ để ngăn chặn CS rồi. Còn như muốn chắc ăn hơn, viết thêm trong HP vài ba điều 4 nữa là bố bọn CS cũng chẳng làm gì được miền Nam này.

— Viện Hạ bộ nên ăn mừng vì từ nay trong hàng ngũ mình có thêm một anh lùn đóng xiếc rất giỏi, những hình nhân dám ngo ngoe đòi sửa điều 4 HP là lập tức bị anh ta xử tử ngay.

— Tuy nhiên, để an toàn và khỏi hư hại công sản quốc gia, từ nay, viện Hạ bộ cũng nên cho đặt những bao cát ngay phía ngoài để khi có những cuộc xử tử như vừa rồi, đạn khi phá hư tường hoặc bay lạc làm chết dân lành vô tội những kẻ không hề dám đòi sửa cái gì cả.

— Riêng anh dân biểu lùn nên lấy làm hãnh diện vì đã anh dũng giết được một hình nhân đòi sửa điều 4 Hiến pháp.

— Cuối cùng, đồng bào cần ám sát ai, xin cứ tới nhờ Viện Hạ Bộ.

ÔNG NGHỊ ÁM SÁT ĐANG TẬP BẮN SÚNG

Thật ra, người đầu tiên đe dọa sẽ ám sát kẻ đòi sửa điều 4 HP là ông nghị sĩ Trần Văn Quát thuộc viện Cầu Mống. Ông nghị này lại vừa lớn tiếng kêu gọi chính quyền «hãy thẳng tay trừng trị bọn phản động tron hèn, cõ võ trung lập, chủ trương tu chính điều 4 HP».

Theo ông Quát, mọi người có quyền phát biểu ý kiến theo chánh kiến và tư tưởng của mình, nhưng không thể lạm dụng quyền tự do đó để nói lên chánh kiến và tư tưởng CS hay trung lập. Ông còn phát giác rằng khi đưa ra ý kiến sửa điều 4 HP hẳn nhiên chánh khách đã nhận tiền từ nhiều phía để sẵn sàng liên hiệp với CS hầu kiếm một địa vị nào đó trong chính phủ liên hiệp.

Mặc dù đã đe dọa một cách rất hung hãn rằng sẽ ám sát kẻ nào đòi sửa điều 4 HP nhưng khi có 1 ký giả hỏi ông nghị sao về lời thách thức của dân biểu Trần Văn Tuyên đòi ông hãy xích súng qua Hạ viện mà ám sát ông Quát liền trả lời: «Đề tôi tập dợt lại cho kỹ đã!»

Bọn Con Ong rất lấy làm khâm phục về tinh thần hải hươc của ông nghị Trần Văn Quát và xin có mấy lời bàn như sau:

1) Ông Quát bảo, mọi người có quyền phát biểu ý kiến của mình nhưng không thể lạm dụng quyền tự do đó để nói lên chánh kiến và tư tưởng CS hay trung lập. Như vậy, theo ông, đề nghị tu chính điều 4 HP là nói lên chánh kiến và tư tưởng CS, trung lập! Không hiểu tư tưởng CS, trung lập gì mà lại khiếp như thế?

2) Theo điều phát giác của ông Quát, khi đưa ý kiến đòi sửa điều 4 HP, nhiều chánh khách đã nhận tiền từ nhiều phía để sẵn sàng liên hiệp với CS hầu kiếm một địa vị trong CPLH, có lẽ chánh khách đó chính là ông dân biểu Trần Văn Tuyên? Nhưng không hiểu ông Tuyên đã nhận tiền từ nhiều phía là những phía nào? Chắc là phía CS và trung lập! Tuy nhiên, khi ngang nhiên đe dọa sẽ ám sát người, ông Trần Văn Quát lại quên không nói là mình nhận tiền của ai? Và ông sẽ kiếm được địa vị gì trong chính phủ nếu cải tổ sắp tới? Có lẽ mỗi khi nói lên điều gì đều được nhận tiền hoặc kiếm được địa vị nên ông Quát tưởng ai cũng như mình vậy!

3) Những kẻ ám sát người thường là những tay súng rất giỏi, chẳng thua gì những chú cao bồi trên xi nê. Trong khi đó, ông Quát chưa biết bắn súng đã đòi ám sát kẻ đề nghị sửa điều 4 HP. Tinh thần hải hươc của ông chính ở điểm đó. Tuy nhiên bây giờ mới tập bắn súng thì chưa biết ngày nào mới bắn khá được, nhất là mới thành một kẻ ám sát thực thụ được. Vậy, đề nghị ông Quát nên bắt chước chú lùn ở viện Hạ bộ, mua cha nó một hình nhân ở Cholon đem về Viện Cầu Mống rồi đi sát súng vào đầu nó mà bắn. Thế cũng là ám sát rồi vậy!

4) Làm tội ông nghị sĩ, tức là người chuyên làm luật pháp cho thiên hạ, thế mà ông nghị Trần Văn Quát lại chửi cha luật pháp quốc gia khi ông ngang nhiên và công khai hăm dọa ám sát người. Ông có biết tội hăm dọa giết người, chủ mưu giết người và đồng lõa giết người, theo Hình sự tố tụng sẽ bị trừng trị ra sao không? Chắc từ nhỏ ông chưa được học luật bao giờ, vậy ông nên chịu khó tới trường Luật, nhờ mấy anh sinh viên chỉ bảo giúp cho để khỏi mang tiếng là đồ vô học.

5) Một điều nguy hại nữa cho ông nghị Quát là gần đây thường có những vụ ám sát xảy ra mà

chính quyền không tìm ra ngay thủ phạm. Nay, ông Quát cứ buột miệng đe dọa như vậy, biết đâu các cơ quan điều tra lại chẳng nghi cho ông là thủ phạm của những vụ đó. Lúc ấy, dù ông có cãi là không biết bắn súng nhưng chắc gì mọi người đã tin. Hơn nữa, ám sát thường hành động lén lút, vụng trộm, kẻ ám sát phải giấu mặt, giấu tên không cho ai biết. Đáng này, ông Quát lại nói bô bô là ông sẽ đi ám sát, tức là đi bắn lên người đề nghị sửa điều 4 HP. Giả dụ, sau này, có ông chính khứa nào từng đề nghị sửa điều 4 HP, chẳng may bị quân khủng bố giết chết thì ông Trần Văn Quát tất không khỏi bị liên lụy vậy. Thế nên, từ nay, mạng sống của những người đòi sửa điều 4 HP sẽ liên hệ mật thiết tới đời sống của ông Trần Văn Quát.

6) Viện Hạ bộ có chú dân biểu lùn chuyên ám sát các hình nhân. Còn ở Viện Cầu Mống có ông nghị Trần Văn Quát đang tập bắn súng để sẽ công khai đi ám sát người. Cả hai nhân tài này đều có trình độ học vấn ngang nhau. Do đó, từ nay hai Viện cũng đều nổi tiếng ngang nhau, chẳng viện nào thua viện nào nữa.

7) Ngoài ra, dưới mắt hai nhân tài nói trên, Cộng sản trở thành con ngáo ộp rất tài giỏi, chỉ cần bỏ đi điều 4 HP là nó nhảy xổ ngay vào Miền Nam này ăn tươi nuốt sống hai ông ấy. Và chỉ có hai ông ấy mới chống Cộng thời, còn mọi người đều là đồ bỏ! Thế nhưng, chống Cộng theo kiểu giáo điều, thiên căn và hạ cấp như thế thì thắng CS chớ, nào nó sợ. Bị ông dân biểu Trần Văn Tuyên so sánh với đi điếm còn quá nhẹ.

MỸ MƯƠN CỬ SÂM Ở LẠI BẢO VỆ NAM VN

Theo Nữ ước Thời báo, Mèo đang khuyến khích lính Củ Sâm lưu lại một lực lượng ở lại ở chất tại Nam VN để bảo vệ lãnh thổ. Trong trường hợp này, Hoa kỳ bằng lòng tiếp tục cung cấp cho quân Củ Sâm ở VN mọi thứ tiếp liệu cần thiết và trả luôn lương chiến đấu cho lính Củ Sâm nếu họ ở lại Nam VN.

Như vậy, lính Củ Sâm đúng là một thứ lính đánh thuê cho Mèo, chứ dểch có chính nghĩa con mẹ gì cả. Trong khi đó, lính Annam Cộng hòa, cũng thay mặt cho Mèo sang bảo vệ cho chính thể Long Non ở Kăm pu Chia, thì lại chẳng được một sự hứa hẹn nào của Mèo. TT Thiệu vừa đưa ra 4 điểm đòi hỏi, trong đó có điểm bắt Mèo phải đài thọ cho quân đội Annamta đánh giặc dùm bên KPC. Tuy nhiên đường như Mèo vẫn chưa chịu.

Không hiểu bọn Củ Sâm kia có cái gì đặc biệt mà lại được Mèo o bế và ưu đãi như thế? Nước Củ sâm cũng bị chia đôi và chính thể của TT hy sinh 3 nhiệm kỳ Phác chính Hy cũng đang cần có sự hiện diện của quân đội Mèo để được bảo vệ an ninh, chẳng khác gì tình trạng nước Annamta. Có 2 nước đều lo chuyện nhà mình chưa xong, nhưng nghe lời Mèo, vẫn đem quân đi bảo vệ cho nước khác, tạo thành một tình trạng lẫn lộn, Nước Mèo bảo vệ cho nước Củ sâm để nước Củ Sâm sang bảo vệ cho nước Annam và nước Annam lại sang bảo vệ cho nước Kampuchia. Do đó, chẳng nước nào tự bảo vệ cho mình cả.

Thế nhưng, điều đáng nói ở đây là cũng đem quân đi bảo vệ, nhưng lính Củ Sâm lại được trả lương rất cao, còn lính Annamta thì vẫn nghèo đói như thường lệ. Thành ra lính đánh thuê cũng có nhiều giai cấp khác nhau.

Theo bọn Con Ong, nên để lính Kampuchia sang bảo vệ nước Mèo và trả lương cho đám lính này cao là hay hơn cả.

HEPACHAUT

VIỆN BẢO CHẾ: HADZER

Màu cũ là ARTICHAUT

Màu cũ là GAN BÒ TƯỚI

SINH TỐ B12

SINH TỐ B1

SINH TỐ B2

SINH TỐ B6

SINH TỐ PP

SINH TỐ D2

YẾU GAN, NỒNG GAN

GÂY ỒM, MẮT NGỦ

MỤN Ở MẶT

NGŨA MÈ ĐAY

THIỆU MÁU

LAO LỰC, TÁO BÓN

ĐƯỜNG THAI

MỠI MỆT

CON ONG • 7

TIÊU NGỌC
Người dân đen
cầm cán

THỀ HẢI MINH SƠN

Không hiểu từ đời kiếp nghiệp lai nào, loài người bày đặt ra cái vụ thề thốt. Có lẽ lời nói giữa người với người không còn đủ tin nữa, nên con người bên viện trợ đến "đấng thiêng liêng của các tôn giáo" để tăng thêm phần giá trị. Một đàng, đưa vào chót thề bồi trong bụng cũng rét vì sợ rằng bội thề thì cuộc đời không mở mành mở mắt ra được. Đàng khác, kẻ nghe lời thề cũng hơi vưng bụng, sự hồ nghi giảm bớt phần nào. Sự thề thốt chỉ có giá trị khi nào nhờ nó mà niềm tin không vỡ cánh bay đi sạch trơn. Nói cách khác, hệ chẳng còn tin tưởng con mẹ gì ở nhau nữa, thì thề bồi nặng nhẹ đến bao nhiêu cũng bằng vô ích.

Không biết các nhà lập hiến Annamta nghĩ ngợi thế nào mà chỉ ghi trong hiến pháp cứu vừng cái sự thề bồi của Tông tông, còn các cụ trong dân thì không đá động đến. Hiến pháp không bắt thề, thì ta lập nội quy bắt thề cho sớm.

Thế là sáng ngày 9-12 Viện Hạ Bộ đã cử hành một lễ "tuyên thệ hội đồng" rất chi là long trọng. Một bàn thờ có 4 chữ Tàu, hai con hạc đồng, hai con rồng lộn kết hoa lá cành sum suê, ba lọ hoa, hai cây nến đỏ thấp sáng lung linh, một chiếc lư đồng không có trầm cũng chẳng có nhang khói chi hết tơi. Nhạc trời bản quốc ca. Các cụ trong dân đứng lên tâm tấp, nghiêm trang trong bộ đồ lớn. Sau khi bài hồn từ sĩ chấm dứt, vị chủ tịch viện đảng dưới Nguyễn Bờ Cờ hăng giọng ba phát ra cái điều cảm động, đoạn đọc lớn rằng:

- « Chúng tôi long trọng tuyên thệ:
- Tôn trọng và bảo vệ hiến pháp
- Phụng sự quyền lợi quốc gia dân tộc
- Tận lực làm tròn nhiệm vụ dân biểu »

Toàn thể bang chúng nhất tề do cao tay mặt, mắt nhìn lên bàn thờ tỏ quỳ, đồng thanh hô: «Tuyên thệ». Hơi đất đèn từ 159 cái miệng gang thép bốc ra một phát mù mịt.

Nói về thề bồi thì ông cả bà lớn nước Annamta này thề khi hơi nhiều rồi. Nhưng cái màn thề thốt của viện Hạ Bộ có hơi ly kỳ đáng bàn đàm ba lời Mao tôn Cương.

Trước hết, có lẽ lấy cái bệnh "hội đồng", cho nên viện đảng dưới bên tổ chức một cuộc "thề hội đồng". "Thề hội đồng" cũng chả sao, chỉ kết một nỗi các cụ trong dân đứng dậy thề, cụ nào người thốt một, thay vì nhìn vào bàn thờ tổ quốc mà thề, lại chỉ nhìn thấy cái gáy của quý vị đồng viện. Thành thử, quý cụ trong dân đứng ở hàng sau mà thân thề hơi ngắn, đã tuyên thệ với cái...gáy của cụ trong dân đứng phía trước.

Các cụ trong dân đứng hàng đầu hoặc người ngòm cao ráo, nhìn thấy được cái bàn thờ, thì khở nổi cái bàn thờ... hương khói lại lạnh tanh lạnh ngắt. Annamta thường tin rằng bàn thờ phải có hương khói thì các "đấng thiêng liêng" mới về chứng giám. Không có hương khói gì ráo chọi tức là không thỉnh ai về chứng giám cho cái sự thề hết trơn.

Nhưng mót cười nhất là cái "văn thức" tuyên thệ của các cụ trong dân. Sau khi nghe vị chủ tịch đọc văn thức tuyên thệ, các cụ trong dân, đồng thanh nói: «tuyên thệ». Thế là nghĩa lý làm sao? Thật mà, «tuyên thệ» có nghĩa là đọc rõ lời thề trước công chúng, nói rõ hơn là đọc lời cam kết trước đôi mắt nhân quan khách. Đọc lời cam kết, kể đó phải có sự cam kết nữa mới được chứ ỉ. Nói cách khác, sau khi "đọc lời thề" thì quý cụ trong dân phải "thề". Cái "sự đọc lời thề" và cái "sự thề" là hai cái sự khác nhau. Người ta chỉ "đọc lời thề" mà người ta không "thề" nghĩa là không cam kết, thì người ta đâu có

cần giữ lời người ta đã đọc. Cũng vì vậy, mà trong các sự tuyên thệ, luôn luôn phải có hai phần: phần "đọc lời thề" và phần đương sự nói "tôi xin thề". Đàng này các cụ trong dân không hề nói "tôi xin thề" mà chỉ nói "tuyên thệ", như vậy các cụ đâu có cam kết giữ vững lời thề vừa tuyên đọc. Thành thử sau này nếu có làm điều gì trái ngược với sự tuyên thệ thì không ai bắt bẻ các cụ được, bởi lẽ các cụ chỉ hô "tuyên thệ" có nghĩa là đọc rõ lời thề, chứ các cụ có «thề» hồi nào đâu. Các cụ khôn tổ mẹ.

THỀ TÂY VÀ THỀ ANNAMTA

Các người Tây phương, phần đông theo đạo Thiên chúa, nên khi tuyên thệ, tay trái họ đặt lên quyền kinh thánh, tay mặt họ dơ lên cao và nói rằng "tôi xin thề". Họ đem đức tin và đạo giáo của họ ra mà cam kết.

Xưa kia Annamta mỗi khi thề bồi, thường đem nhau đến cửa đền, cửa phủ nào nổi tiếng linh thiêng, rồi biểu diễn một đường chặt cổ gà hoặc bê chân nhang mà thề rằng ai thất hứa thì sẽ chết tươi đây đây, rẩy đánh đập như con gà vừa bị cúp-pê la "tết hoặc bị tan tành xiú quách như cái chân nhang vừa bị bẻ gãy.

Đến khi tiếp xúc với Tây phương, phần lớn các vụ thề thốt thường thực hiện khơi khơi bằng cách giơ tay mặt lên trời rồi nói xuống rằng: "tôi xin thề". Cái sự thề thốt ấy chẳng đặt trên đức tin nào sốt cả, cho nên nó biến thành cái sự cá trẻ chui ống. Thề đấy, bao nhiêu cũng thề, nhưng rút cục chẳng thẳng nào con nào giữ lời thề sốt cả.

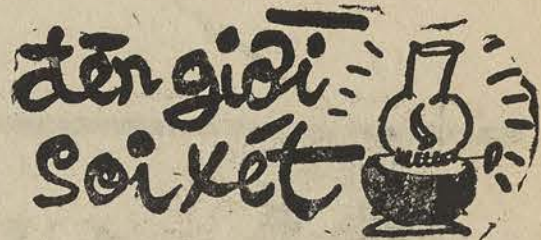
Ngay trong các vụ án, để chứng tỏ kẻ ngay người gian, luật pháp cũng đặt ra định chế phát thề, lấy tôn giáo và thần quyền làm phương cách. Hai bên đương sự phải ra trước đình, chùa, đền, miếu, lăng, nào thiêng liêng, dâng trầu rượu hoa quả làm lễ khẩn bái, đoạn người bằng lòng phát thề qui xuống và thề theo văn thức đã ghi trong bản án. Ví dụ: «Nếu tôi có lãnh 3000 của tên X mà lại chối là không, Đức Tả Quân, sẽ làm tôi thổ huyết và chết ngay tại lăng này». Ấy là chỉ trong những vụ tranh chấp nhỏ, quyền lợi không đáng bao nhiêu, mà cái sự thề bồi còn phải thực hiện một cách ra rít như thế.

Các ông cả bà lớn, cầm quyền hành nghiêng trời lệch đất, mỗi một sự phản bội của họ đều làm thiệt hại cho nhiều người, có khi làm nguy hại cho đất nước. Vì vậy, khi cầm quyền luật lệ đều buộc họ phải thề, nhưng lại là thề khơi khơi bằng cách dơ cao tay mặt và nói tôi xin thề mà thôi. Cái kiểu thề như thế còn thua cái sự thề của mấy tay số khanh, bởi vì ít nhất họ Sở cũng còn đem tính mạng của y ra thề, chứ luật pháp Annamta lại không buộc người đi thề phải đem tính mạng hoặc đức tin của họ ra mà cam kết.

Thiên nghi cái lối thề đầu voi đuôi chuột mà Annamta đang áp dụng bả bỏ. Nên bắt ai theo đạo giáo nào thì phải thề theo nghi lễ tôn giáo của đạo ấy. Theo Ki Tô giáo thì bắt phải đặt tay lên thánh kinh mà thề. Theo Phật giáo thì lên chùa, theo đạo... ông bà thì tới lăng Đức Tả Quân v.v..

Có như thế may ra mới bớt được cái sự thề liêu. Thề ngay đấy, nuốt lời ngay đấy.

Biết đâu khi bắt "người ta" đặt tay lên kinh thánh, hoặc đem nhau tới lăng ông mà thề trước khi nhậm chức, lại không làm cho ông cả bà lớn xứ Giao chỉ này ớn xương sống, cóc dăm lăm ớn bầy bạ nữa. Nhờ thế mà công việc nước khấm khá lên được, Annamta khỏi cần làm cách mạng mùa thu chết mà cũng trở thành cường quốc.

NƯỚC ÔI LÀ NƯỚC I

Nước ở đây không phải là một vấn đề quốc gia đại sự, cũng cóc phải là cái sự nước non non nước. Muốn có nước non chỉ cần bỏ ra vài ba sán là trong vòng mấy tích tắc đồng hồ sẽ có ngay lập tức. Còn về quốc gia đại sự thì chỉ cần vô cớ Hạ Bộ, vừa có dịp nói phét lại vừa có tiền tiêu rá rít. Chưa mở mồm hỏi vay đã có người ẵm ngay vào mồm cả triệu bạc.

Cái sự nước mà Con Ong đề cập đây là cái món đồng hồ nước.

Số là dân chúng ở đường Dương Bá Trạc (Quận 8 Saigon) đã xin gán đồng hồ nước từ tháng 3-71 và 10 gia đình đã nạp đủ số bạc 322.400 tỉ, có biên lai số 13136 đề ngày 30-3-71 đàng hoàng, nhưng hơn nửa năm trôi trôi qua mà nước mới không thấy chỉ thấy toàn nước cống.

Đi hỏi thăm ông Saigon Thủy Cục thì được người ta trả lời rằng Tòa Đô Chánh chưa cấp giấy phép đào đường, khi mở có giấy phép, vì mặt đường Dương Bá Trạc rai nhưa.

Ủi giào! Vẽ chuyên. Có vậy mà ngậm tòm con nhà người ta hoài. Cái đường Võ Tánh mới được hãng RMK rải nhưa bóng loáng, thế mà các bố Thủy Cục cũng cho đào nát bầy lên để lắp ống nước, chả biết sốt thương là cái chi chi.

Vậy thì thứ hỏi ai cho phép?

TĂNG CƯỜNG CHẤT CA LÔ CHO CON NIT

Một số các phụ huynh có con em nội trú tại trường Tiểu học Quốc Gia Nghĩa Từ Biên Hòa đã không khỏi đau lòng sốt ruột khi thấy rằng, đám con nit chả hiểu được nhà nước nuôi dưỡng ra rằng mà cứ mỗi ngày một ốm o gầy mòn.

Hỏi ra mới biết là mỗi ngày nhà nước cấp cho mỗi em 60 tỉ trong công việc ăn uống. Trong cái giai đoạn cách mạng mùa thu mẹ ru con ngủ này, với 60 tỉ người ta chỉ có thể đủ ăn một bữa tô phở, hoặc là mua gần được một tờ tuần báo in ốp sét, hoặc giả là mua được một phần ba cái vé si-la-ma hạng bét.

Con Ong xin mạn phép các cha nhà nước để chia số tiền 60 tỉ ra như sau: bánh mì hoặc uống sữa buổi sáng: 10đ, tiền củi và linh tinh: 5đ, ăn cháo buổi tối 5đ còn lại 40đ chia cho 2 bữa ăn chính. Với vật giá cách mạng mùa thu hiện nay, thì 20 tỉ mua gạo ăn cũng còn thiếu huống hồ là nói đến rau củ thịt thà.

Trường QGNT Biên Hòa hiện nay có 150 em, đứa lớn nhất 8 tuổi và đứa bé nhất thì mới lên 6, trước đây hội từ thiện Caritas có cung cấp bình mì cho nhà trường để phát không cho các em ăn sáng nhưng mới đây họ đã cúp rồi. Thành thử ra số tiền 60 tỉ ấy phải chỉ dùng cho củ ba bữa.

Con nit mồ côi bỏ, không người săn sóc đã phải mong nhờ vào cánh tay từ thiện của nhà nước. Đã thương thì thương cho trót, đã nuôi dưỡng thì nên nuôi dưỡng cho đầy đủ, thiết nghĩ rằng nhà nước đã từng vung ra hàng chục triệu mua cái Hạ Bộ thì đối với 150 em thơ dại kia, nhà nước cũng nên rộng lượng mà mua nốt đi.

Phòng thủ có đáng là bao!

TRẢ LỜI BẠN ĐỌC

— Lão bằng hữu Hương Tâm.— Bài Phú Con Ong sẽ đăng vào số Tết. Còn bài tự trào thì không hợp với tôn chỉ của C.O. Xin lão bằng hữu cho biết địa chỉ để tiện việc liên lạc.

— Ông Ng.v. Ân, Minh Long.— Sẽ đề cập đến vấn đề của ông trong số báo tới.

— Ông TĐT Long Khánh.— Sông tài xiu của tên quan tư tổ chức cùng mi vụ buôn bán cần sa của y phải có đầy đủ chi tiết hơn nữa thì C.O, mới có thể cử người tới điều tra được.

— Một ông bạn ở Đà Lạt. Thôi si tốp cái vụ treo ảnh người lại.

— Đỗ cử Lân, Nha Trang. Xin ghi nhận những ý kiến xây dựng của ông.

— Truyện cổ Ba là truyện có thật. Thành hoàng cổ có ghé thăm anh em tòa soạn song như định không cho biết địa chỉ, ngoài ra những cảm tình gia "tài tử" như Thầy ba quân vận và thầy sáu sung đồng cũng là những tay cự phách trong giới "ờ", mu rùa. Vậy trí kỷ 4 vùng chiến thuật nào muốn biết vận mạng của mình đó lờm hay đen như mồm chó xin liên lạc thẳng với hai rầy chiêm tinh gia kỳ trên.

ĐỘC ĐÁO !

Một số lớn các nhà trí thức đầu to bằng cái sọt đã xúm nhau vào mở một cuộc hội thảo liên tiếp trong 5 ngày tại trường Cao đẳng quốc phòng. Người ta mệnh danh đó là cuộc hội thảo kinh tài. Trong phần tổng kết có những ý kiến rất li kỳ thú vị. Con Ông xin gạn lọc những đoạn hay nhất để hải nội chư quân tài bốn phương đồng lãm.

Đại tá Ánh, phụ tá Tổng Trưởng Kế hoạch nói rằng làm kế hoạch là đặt ra mục tiêu, còn đạt hay không là còn tùy. Một năm không được thì hai, nếu không thì mười lăm năm sau...

Một chuyên viên của Bộ Kế hoạch nói rằng hàng chục năm qua, các Tổng Trưởng chỉ làm cái công việc ký giấy tờ với một nền hành chánh lạc hậu mà đáng ra vai trò của Tổng trưởng chỉ việc ngồi uống cà phê để suy tưởng về chính trị.

Giám đốc Nha Chuyên môn Bộ Tài chánh, ông Lê Thái Khương thì biểu là hội thảo cả năm thế này cũng vô ích nếu không bóp chết được chiến tranh.

Nói tóm lại các nhà trí thức si vin đã kéo nhau tới trường Cao Đẳng Quốc Phòng của tướng Vinh Lộc để chơi nhau bằng mồm mí li các nhà trí thức mí li te bằng cách đồ lỗi lên đầu chiến tranh. Vì chiến tranh nên cóc phát triển được kinh tế.

Tướng hội thảo phát giác tìm tòi ra được điều chi mới mẻ, chứ cái điều đó thì thiên hạ đã nói rách nát ra từ khuya rồi. Tuy nhiên, nhờ có hội thảo mà người ta mới biết được rằng, đất nước này đã có được cái Bộ Kế hoạch mà từ bấy lâu nay vườn hoạt động trong vòng bí mật, với một kế hoạch cách mạng trường kỳ: một năm không đạt được thì hai, mà hai không được thì 15, 20 niên. Tỉ dụ như cuộc cách mạng mùa thu chết từ giờ đến Tết Congo thế nào cũng có kết quả vô cùng rực rỡ.

Ai không tin thì cứ thử uống một liều thuốc ngủ. Vài ba chục niên nữa tình dục sẽ thấy ngay tức thì.

HẢI QUÂN Đâu CÓ PHẢI LÀ LÍNH KIẾNG

Cuộc cách mạng kinh tế mùa thu chết đã ra đời cùng một lúc mí biện pháp tăng lương cho lính và công chức. Công chức thì được tăng đồng đều: 1200, nhưng còn lính thì lại bị chia loại: lính uýnh giặc và lính kiếng. Trong số các binh chủng bị liệt vào loại lính kiếng có Không quân, Thiết giáp, Pháo binh, Truyền tin, Hải quân. Sau đó thấy thiên hạ kêu gào dữ quá, nghe đâu nhà nước có xét lại để ban ơn mưa móc cho một số binh chủng mà trước đây đã bị bỏ quên, nhưng riêng có hải quân thì chưa.

Một bộ hải quân thuộc lực lượng đặc nhiệm thủy bộ 211 đã mượn «đất» của Con Ông để có một đôi lời mí nhà nước. Vì nhận thấy đó là một dịp để độc giả Con Ông biết thêm về những nét sống đặc biệt của một vài đơn vị trong binh chủng này, do vậy CO xin sẵn sàng đăng tải.

«Nói đến Hải quân trước tiên phải kể đến lính tàu chuyên môn đi biển, tức là Lực lượng Hạm đội. Ở ngoài nhìn vào thì lính biển không có gì là gian nan khổ cực, hiểm nguy, nhưng những ai đã từng đi biển mới cảm thông nổi khổ nhọc của người lính ấy. Những lúc sóng to gió lớn là những lúc mà họ muốn chết quách cho xong đời.

Thật vậy, không gì khổ bằng say sóng. Ở mặt xanh mặt vàng và sau cùng thì ói ra máu. Com, cháo, sữa, có khi cả ba ngày không dám ngó ngang tới vì nước không nổi. Ấy thế mà vẫn phải làm việc để chống chọi với bão tố, với thiên nhiên.

Mặt khác, lính biển lại còn phải chi phí tốn kém nhiều hơn lính bộ. Mỗi lần ra khơi là phải chuẩn bị bánh kẹo, hoa quả. Đứng có ngờ rằng, nghèo mà lại cứ đòi ăn sang, đó là để phòng ngừa khi say sóng, một rã rồi, com nuốt không vô. Gần đây, Hải quân VN lại nhận lãnh thêm nhiều chiến hạm trong đó có loại Wheec, cứ một tháng thì ở ngoài khơi tới 28 ngày, còn 2 ngày cập bến lấy nhiên liệu, mua thực phẩm rồi lại dọt ngay. Lênh đênh ngoài biển hết ngày này qua tháng khác, cả năm mới được gặp mặt vợ con một đôi lần.

Hải quân cũng lại còn có những Giang đoàn xung phong và những Duyên đoàn. Họ cũng phải uýnh giặc ra rít chả kém chi lính bộ. Nói đến Giang đoàn là nói đến sông rạch. Trời sinh ra miền Nam với sông rạch chẳng chịt như mắc cửi. Chính vì vậy, sự tuần tiễu phải tích cực và hữu hiệu mới mong ngăn chặn được sự di chuyển và xâm nhập của CS.

Bí giờ bạn đang phom phom lái tàu tuần tiễu, nhưng chỉ cần một phút, một giây sau, bạn có quyền đi một đường ngòm củ tỉ vì một trái mìn đặt dưới giòng sông. Đôi khi lại có thể chết vì B40 hay K47. Còn lực lượng Thủy bộ 211 thì nhiệm vụ của họ y hệt như một đơn vị tác chiến. Từ ngày thành lập đến nay, hết Cà mau lại đến U minh, rồi đi r lèo sang Cầm Bốt.

Vậy mà cũng bị liệt vào loại lính kiếng thì có buồn cười không há ông nhà nước hà các bố đưa ra cái kế hoạch tăng lương?

ÔI ÔNG TA NHÀ ĐÈN ÔI !

Bấy lâu nay, đồng bào cư ngụ tại đường Dương Công Trưng nổi dài, thuộc quận 11, ở phía sau nhà thờ Tân Phước (xã Phú Thọ Hòa) đã phải sống trong cảnh tối tăm mù mịt. Điện đéch có, nước cũng không nổi, mặc dù ở ngay sát nách thủ đô văn vật.

Xin mặc đồng hồ nước thì ông Sa gon Thủy Cục cứ khất lần nay giở hậu mai đắp đĩa, chờ miết đến năm Bành Tồ. Con xin điện thì ông Ta nhà đèn cũng nay lần mai lựa. Nhưng may quá, cách đây hơn một niên, chủ hiệu bốc đồng vì chuyện chi, đơn xin của đồng bào ở khu này lại được các bố Ta nhà đèn chấp thuận.

Và một năm sau, tức là vào thượng tuần tháng 10-71, dân lối xóm đã vô cùng khoái tí khi thấy Ta nhà đèn vác cái thân xác tới, trồng cột điện, rồi căng giầy ở ngoài đường, rồi cho giầy điện vào những nhà nào có đơn xin, rồi lại cung cấp cả đồng hồ điện nữa.

Dân chúng, nhất là lũ nhóc con hoan hô các ông Ta nhà đèn hết mình. Phen này, chúng có quyền xông ra ngoài đường vào buổi tối và tha hồ chạy nhảy, hết sợ giẫm phải cứt người cũng như cứt chó. Và liệu bà con gái đi đêm cũng đỡ ngán cái cảnh bị bề hội đồng hay bị cướp giạt.

Nhưng mà ba tháng trời trôi qua, giầy điện và đồng hồ điện cứ để mốc thối đại vương ra đó mà hơi điện thì không có. Điều tra mới vỡ lẽ ra rằng, cái lần mắc cột điện và đồng hồ điện, đồng bào lối xóm đã biết cách khấn khứa Đức Thánh Trần và cái lần này, khi đưa hơi điện về nhà, đồng bào lại quên, cho nên ngại giầy.

Thiết tưởng cũng nên biết rằng, trong giấy giao kèo có ghi rõ rằng, người bao thuê điện không phải mất một khoản tiền nào ngoài khoản tiền đã được ấn định (ch ừng 11.000đ tất cả chi phí.)

Xin các ông Ta nhà đèn thử xoát xét lại xem có nên để cho đồng bào lao động ở Dương Công Trưng phải chi thêm đợt khoản trả nước gì nữa không?

Nếu có thì cứ nói toạc ra đi, về với mắc cỡ mà làm chi?

CHUYỆN VUI CỦA LÍNH

Đây là một câu chuyện có thật 94,35%, do một ông nhà banh từ vùng chiến trận U Minh trở về kể lại.

Đêm trong rừng âm u và lạnh lẽo. Tiếng súng trận vẫn chưa ngưng hẳn. Từ phía ngọn đồi bên kia, bọn Cộng sản ma cà bông thối thoảng lại phọt sang vài ba quả bích kích pháo để quấy rối chơi. Và quân ta cũng trả đũa lại bằng những tràng đại liên hoặc kêu pháo binh thối vào chỗ có tụi nó ẩn nấp.

Có ba ông nhà banh ngủ chung một cái lều vải. Trong lúc buồn tẻ, người nọ hỏi người kia:

- Mày là lính 1200 hay lính 5700?
- Bộ mày hông thấy tao nằm sờ sờ ở đây sao? Tao vào loại 5700 chứ. Thế còn mày?
- Tao ấy à, tao thuộc loại 1200.
- Sao lại có chuyện kỳ cục vậy?
- Nào đâu có biết. Nhưng còn tụi nằm ở phía dưới Quận lại còn rắc rối hơn nữa: tụi nó là loại 2000.

ĐẤU SÚNG

Mới đây có hai ông tướng hồi hưu của xứ Uruguay ở bên Nam Mỹ cùng ra ứng cử TT. Bý lẽ đéch ăn gian được, nên cả hai đều té re tháo tống. Trong cuộc tranh cử, hai ông tướng này bới móc đời tư của nhau ghê quá, anh nọ chửi anh kia là i tờ rít, vô biên, dúi đục chằm mằm cáy, còn anh kia thì chửi anh nọ là cướp vợ lính, tham nhũng, tay sai cho Mèo.

Cho nên hai anh đã thách nhau đấu súng để rửa nhục. Mỗi anh được quyền bắn hai phát, và đứng cách nhau 20 bước. Rút cuộc cả bốn phát súng đều bắn lên trời, chả có anh nào bị rụng 1 sợi lông. Té ra là mấy ông tướng mần chính trị đều bấn đờ ợc.

Ở nước Mít trước đây cũng suýt xảy ra một vụ đấu súng giữa ông tướng Đỗ Cao Trí mí li hai đảng nghị hách Nguyễn văn Chức và Phạm Nam Sách. Có điều rằng tướng Trí chỉ mới dựa sơ sơ thôi chứ chưa có bản thiết lực. Nếu bản thiết lực thì có lẽ rằng cuộc đấu súng của ba ông Mít cũng đéch có khác chi cuộc đấu của hai ông tướng Nam Mỹ. Không khéo rằng nào đại dọt đi nhận làm trọng tài cho cuộc đấu lại té lăn quay chết mất ngáp vì đạn lạc.

Chuyện gần đây nhất là vụ Cái Bang Nhữ văn Ủy đấu súng mí li một tên bù nhìn, bằng rơm mua ở Chợ Lớn với giá 1000. Anh Lùn họ Nhữ rút súng ra pằng pằng mấy phát liền vào người rơm, tượng trưng cho những kẻ đòi tu chính điều 4. Hiến pháp khiến cho người rơm bị văng cha nó mất con củ lằng.

Bản theo cái kiểu của Nhữ tiên sinh như vậy là sựa nhất. Không có đồ máu mí li làm cho tụi con nít phải khaiếp vía. Lại được tiếng là vua chống Cộng. Lại được điếm mí li nhà nước. Rồi lại còn được đồng bào cả nước ca dao ra rít nữa.

Ước mong rằng trường hợp Nhữ văn Ủy sẽ trở thành một cái tiền lệ tốt đẹp. Tự hậu, mỗi khi muốn điệt tham nhũng hay cộng sản, người ta cứ làm một tên người rơm, ghi chữ tham nhũng hay cộng sản vô đó rồi bắn chết bỏ mẹ nó đi!

Hoan nghênh sáng kiến của mong sử Henri Jeannot Nhữ văn Ủy.

**nửa đùa
nửa thật**

▼ CỬU SÙNG

AO THẢ VỊT CÙNG ĐÓNG SI LA MA

Sau bao ngày tháng thai nghén, phim Yêu đã được khởi quay vào thượng tuần tháng 12. Buổi đầu tiên diễn ra tại căn biệt thự của ông Phan Gia Hải ở đường Đoàn Thị Điểm Saigon.

Yêu là tác phẩm đầu tay của măng sừ Chu Tử, người chủ trương báo Sóng Thần và cũng là chủ tịch cái Ao Thả Vịt. Phim Yêu dựa theo cốt chuyện kỳ. Một nhóm Nghệ Thuật đã xúm nhau vào, người góp công kẻ góp của để thực hiện cuốn phim Yêu, trong đó có Chu Tử, Lê Tất Điều, Viên Linh, Đỗ Tiến Đức, Anh Ngọc, Thanh Lan, Mai Trang, Thúy Anh, Ngọc Hiếu, Minh Lý.

Thoạt kỳ thủy người ta định để Đoàn Châu Mậu đóng vai chú Đạt. Nhưng Mít Mầu râu ria xồm xồm, tóc lại bạc phơ, hơn nữa lại viã Tông keng, dù có hóa trang cách mấy thì cũng không thể nào cải biến thành 1 thanh niên ngoài hai mươi tuổi. Thế là Mít Mầu lỡ mất một cơ hội ngàn năm để có thể mi mi cháu Diễm vô tội vạ.

Sau đó vai chú Đạt được giao phó cho ca sĩ Anh Ngọc.

Năm nay Anh Ngọc cũng xấp xỉ ngũ tuần, nghĩa là chỉ kém Đoàn Châu Mậu về phương diện chưa có cháu nội cháu ngoại mà thôi. Tuy nhiên Anh Ngọc thuộc vào loại măng đẻ phở tở, tức là rất phở tở đẻ nich. Xuất hiện trên màn bạc, râu ria Anh Ngọc trắng cứ nổi nường như con gái 18.

Chưa biết nhóm Nghệ Thuật có quyết định để cho Anh Ngọc thủ vai chú Đạt không? Kể ra nếu không có chi vôi vãi thì nên chọn những tips người như Trần Quang hay Báo Ân thì có lẽ tốt hơn. Hoặc giả Hoàng Hải Thủy cũng được đi. Nên nhớ rằng cách đây gần 10 niên, Hoàng Hải Thủy đã từng đóng si-la-ma chung mí lị em Dạ Yến.

Ao Thả Vịt Chu Tử phen này cũng nhất quyết đóng si-la-ma để đổi giả một phát. Chu Tử đóng vai ông Thức, còn Xuân Dung má cô Xuân Trang thì thủ vai bà Hằng. Trong cuốn phim Yêu có một pha cãi giạt gân như sau này: ông Thức sau khi "phe la - mua" mí bà Hằng, đề tỏ ra rằng mình hãy còn cường tráng ra rít, bèn bế xốc bà Hằng lên đi phoang phoang.

Nữ nghệ sĩ Xuân Dung còn đang băn khoăn chưa biết có nên để cho Chu Tử bế bồng không? Nàng phát ngôn rằng: "Tôi nặng 54 kí, còn anh Chu Tử thì kể cả quần áo lẫn giày dép cân lên chưa đầy 40 kí. Chân anh lại què, và tay thì lúc nào cũng run lật lật. Để cho bố í ả mình thì có mà không vỡ mặt cũng vẹo xương sườn 1"

Tại Con Ong xin long trọng ghi chú thêm rằng: "Toàn bộ con người của Chu Tử, cái nặng kí nhất là cái củ lằng. Tính ra tới ba kí rưỡi! Nhưng tiếc thay bị giờ Chu Tử cóc còn làm ăn gì được nữa. Quả là một sự đáng tiếc!"

Nhóm Nghệ Thuật của Chu Tử là một hãng phim nghèo nhất thế giới. Nhưng các nhóm viên lại là những người có thừa thiện chí. Hy vọng rằng, phim Yêu sẽ thành công rực rỡ và ulynh bỏ mẹ những hãng phim thương mại lốn lộn.

**MÁY QUAY VÀ ÓNG KÍNH
ZOOM SI CỐP**

Nhân sự ra đời của nhóm si la ma Nghệ Thuật, người ta lại không khỏi đau lòng xót ruột khi nghĩ tới cái thảm cảnh của nền si la ma của nước nhà. Cả tới hơn 40 hãng sản xuất phim ảnh, trong đó chỉ có hai ba hãng như Cosunam, Alpha là có ống kính Zoom Si cốp và có độ chừng bốn năm hãng có máy quay phim.

Các hãng sản xuất nghèo mỗi khi muốn thực hiện một cuốn phim si cốp lại phải đi mượn ống kính Zoom với giá 8.000 một ngày. Nhưng thường thường người ta cho mượn cả máy quay phim lẫn ống kính. Cộng chung cả hai thứ 23000 tỉ một ngày.

Muốn thực hiện một cuốn phim, hà tiện vất ruột và làm hộc máu mồm, người ta cũng phải mượn máy và ống kính trong vòng từ 25 ngày đến 1 tháng. Phí tổn gần một triệu bạc.

Lại còn một vấn đề khác nữa: khi cho thuê máy, chủ nhân bao giờ cũng phải ra điều kiện để cho cameraman đi kèm theo làm nhiệm vụ trông máy nhiều hơn là quay si-la-ma. Thế là hãng phim lại phải ẽ cở ra để nuôi bảo có một ông cameraman nữa. Nếu không thì đừng có hồng mớ vào máy.

NGƯỜI HÙNG NGÔ XUÂN THỌ

Sau khi người hùng Hà thúc Nhơn năm vất xuống vì bị quan năm Lý bá Sơ ở Nha trang huy động đại đội binh mã đến ám sát, bị giờ đến lượt người Ngô xuân Thọ vùng lên để ulynh tham những.

Tuy nhiên trường hợp Ngô xuân Thọ đã có những điểm và cùng độc đáo, khác xa hẳn mí lị trường hợp Hà thúc Nhơn.

Trước đây độc tở Nhơn cũng hùng hục đánh đấm tham những và đánh một cách âm thầm. Đến lúc thấy nguy hiểm tới tính mạng mới kêu gọi báo chí tiếp tay. Nhưng đã quá muộn, vì có một số báo chạy theo tham những để diệt cho độc tở Nhơn cái tội diên khùng, mắc bệnh thần kinh hạng nặng. Độc tở Nhơn không những chết vì tham những mà còn chết vì những ngòi bút ác độc nữa.

Cái ngày hôm nay, ông Thọ khôn ngoan hơn bởi lẽ đã nhìn thấy cái gương tay liệp của Hà thúc Nhơn để lại. Chính ông Thọ cũng đã góp những phần nỗ lực nhất trong vụ cứu Hà thúc Nhơn ra khỏi nanh vuốt của tham những mà cũng không nổi. Từ bấy đến nay, ông làm việc không ngừng và hăng say hơn cả các bố trong Âm sát viện, trong đó có ông cụ thân sinh ra ông cụ Ngô xuân Tích hiện đang giữ chức chủ tịch. Là sĩ quan rồi giải ngũ về làm công chức có đưực tí lương lậu nào, ông chi tiêu hết vào các công việc in rô-nê-ô các văn thư, tài liệu để tố tham những.

Ông Thọ đã công khai tố công ty đường, rồi Bộ Kinh tế và sau đó là vụ ông Lý Quý Phát nguyên Giám đốc Gia cư liêm giá cuộc xây nhà xây cửa vung vít uộ cách bất hợp pháp.

Trước sự uly của các bố Âm sát, ông Thọ nổi sùng lên mà nói thẳng thừng ra rằng, nếu là những người có liêm sỉ và công bằng, thì 18 bố Âm sát hãy từ chức đi cho được việc chính phủ.

Trong khi cụ Ngô xuân Tích đang làm chủ tịch Âm sát viện thì ông con giai cụ lại thàng tay chơi luôn các cộng sự viên của bố. Cũng may là ông con giai còn nghĩ tình bố để, chưa nở biểu thàng vào mặt bố: "Thôi, cả bố nữa, cũng từ chức luôn đi! Âm sát viện chả làm được cái cha gì hết. Chỉ công xuất mí công du hết ngày!"

Hiện nay bọn tham những đã chụp cái mũ diên khùng lên đầu ông Thọ. Ấy là còn khá, chớ nó chụp cho cái mũ cộng sản thì chỉ có đi ti sớm!

Vậy thì hỏi những người sạch trong nước. Hãy xúm nhau lại để bảo vệ người hùng Ngô xuân Thọ. Một con người chỉ công vô tư như thế quả là hiếm thấy có ở cái đất nước khốn lốn này.

**KIỆN NGHỊ CỦA 25 DÂN BIỂU
LĨNH HAI THÁNG LƯƠNG.**

Kính thưa Nhà nước,

Chúng con ký tên dưới đây, những DB cũ đã tái đắc cử một cách vinh quang chắm phần chắm tại các đơn vị nhờ công cuộc bầu cử khoa học và nhất là nhờ sự nâng đỡ vô bờ bến của các quan trị quan nhậm ở địa phương, xin long trọng mạn 1 kiến nghị yêu cầu nhà nước ra lệnh cho văn phòng Hạ Bộ thu hồi lại cái thông cáo, cho rằng quyết định của Bất Lương tiền sự cho dân biểu cũ lãnh hai tháng là không phù hợp mí nguyên tắc hành chánh.

Trong nhiệm kỳ II này, chúng con đã cùng nhau soạn tí như thế là một sự hy sinh to lớn ghê lẫm. Chúng con đã chi phí biết bao nhiêu là thì giờ vàng bạc và nước bọt. Chúng con đã ủng hộ nhà nước hết mình. Nếu không có sự góp sức của chúng con thì sức mấy mà Hạ Bộ lại tiến hành được cuộc độc diễn 3-12 vừa qua, Và Đảng ta đâu có được ngồi châu hầu như chó châu đồng rúc chiêm trọn các ghế chủ tịch cũng như văn phòng Hạ Bộ.

Kính thưa nhà nước,

Trong giai đoạn cách mạng mùa thu chết này, với số lương hơn trăm ngàn, phải chi tiêu trăm thứ bà dãn, giá thình thoảng không có cái áp phe áp đồ thì chỉ có mà uống nước bốc cũng không đủ.

Chính vì thế mà máy ông chủ Ngân hàng ở trong Hạ Bộ đã nảy ra cái sáng kiến mở một chi cuộc "Bờ rô căng tơ" để cho những đũa đói rách có cơ hội cầm cố cái này cái nọ. Chúng con cũng xin nói thẳng mí lị Nhà nước rằng, ngay từ khi tái đắc cử, chúng con đã cầm cố linh hồn chúng con cho nhà nước rồi. Nhà nước muốn sai biểu cái đách gì cũng được. Muốn biểu quyết thì có ngay biểu quyết. Mà muốn thông qua thì cũng có ngay một sự thông qua rùm rập.

Hai tháng lương ấy, chúng con đã trót đại tiêu cha nó mất rồi. Bị giờ đòi lại thì chúng con chỉ còn nước lại đến gõ cửa mấy cái nhà Bờ rô căng tơ ấy để cầm nốt cái củ lằng nữa cho gọn.

Vậy kính mong nhà nước tha cho chúng con.

Nay kiến nghị.

25 Dân Biểu đã lãnh đúp hai tháng lương đồng ký và đóng củ triệu.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- QUÝ VỊ HÀNG THA THIẾT ĐẾN TIỀN ĐỒ TỎ QUỐC
- QUÝ VỊ HÀNG QUAN TÂM TỚI TƯƠNG LAI KINH TẾ VIỆT NAM
- QUÝ VỊ HÀNG MONG MỜI CÓ CƠ HỘI PHỤC VỤ ĐỒNG BÀO TRONG QUẬN:

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- Để rồi quận có một Ngân Hàng Nông Thôn,
- Chánh Phủ sẵn sàng trợ giúp về kỹ-thuật cũng như tài chánh, lại được hưởng nhiều ưu đãi.
- Vì thành lập Ngân Hàng Nông-Thôn là quý vị đã thực sự góp phần vào công cuộc phát triển hạ tầng cơ sở và củng cố nền kinh tế Quốc Gia.

Mọi chi tiết, xin liên lạc với:

NGÂN HÀNG PHÁT TRIỂN NÔNG-NGHIỆP

Số 7 kếp Bến Chương Dương, Saigon
hoặc Chi Nhánh Ngân Hàng Phát Triển Nông Nghiệp đặt tại các Tỉnh trên toàn quốc.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

Người và việc ...

● THIÊN KHÔI

NGÀN NĂM MÂY CHỚ

Trong một mẩu chuyện loại luận cổ suy kim, Thiên Khôi đọc thấy một câu chuyện về Nga Hoàng. Vào thời nước Nga còn chế độ quân chủ, Nga Hoàng Pierre le Grand làm một chuyện nghĩ hèn, trong thời gian này nhà vua thường giả làm thường dân để vi hành qua những nơi ăn chơi như ca lâu, tửu điếm, trước để xem dân cho biết sự tình, sau để thỏa mãn tí ti những khao khát thể tục mà nhà vua phải kìm nén từ lâu bởi «danh dự quốc gia».

Một hôm trong một quán rượu, nhà vua thấy một thân dân Nga đang say sưa đã kích ông bằng những lời lẽ thậm tệ, cho ông là một thứ hôn quân bạo chúa, dân chúng đói rét không hay, khổn khổ không biết, tối ngày chỉ lo ôm ấp đám cung tần mỹ nữ. Mặc dù là vua, nhưng Nga Hoàng lại rất khoan hòa chứ không có hách, ông đứng lặng nghe người ta chửi mình. Khi chửi chán, người chửi mới nhận ra Nga Hoàng đứng ngay đằng sau từ bao giờ, mặt ông thân dân lập tức tái lại nhũn nhũn: «Thế là đời tịch rồi, đờ foa xanh căng rồi, đi ngủ với đụn rồi» và ông thân dân đứng lặng chờ cơn nộ khí sấm sét của nhà vua. Nhưng Nga Hoàng đã tiến tới tươi cười nói với ông thân dân:

— Anh nên tin tôi, nên nghe tôi, từ nay về sau đừng nói gì tới các vua chúa trên cõi đời này nữa. Vì nếu anh nói tốt thì đó là chuyện nói dối, có ai tin mà người ta còn cho anh là một thứ giả nô chuyên nghiệp năng bị, đời địa, còn nếu anh nói xấu thì anh chuốc lấy vạ vào thân. Tôi mà lý những vị nguyên thủ quốc gia không phải là tội nhẹ. Đáng cho anh vào ấp năm ép rệp xám hối sau khi bị những bạn dân xin âm dương tối tăm mây mặt.

Chuyện ngắt quãng ở đó không có đoạn kết nên Thiên Khôi chẳng hiểu số phận của ông thân dân Nga ra sao. Liệu Nga Hoàng sau khi răn dạy như vậy, ông có ra lệnh cho bọn hồ bôn đang hăm hè từ này mời về cơ quan an ninh hỏi thăm sức khỏe không, hay ông tính khoan hồng cho anh ta tự do ra về và dặn quân trấn trường ở đó không được làm khó dễ anh ta. Nếu Nga Hoàng chơi đòn sau, cho anh ta tự do thối thối hân hoan ra về là ông chơi đùa cao, chém chết anh ta cũng hết lòng xung tụng Nga Hoàng là một bậc «quốc phụ hiền từ» và nếu có dịp anh ta sẽ xả thân cứu chúa.

Thiên Khôi không dám liên hệ chuyện xưa với chuyện nay, vì chợt nhớ tới người bạn SM, kẻ đã rủa tay treo kiếm từ ít lâu nay, rồi tuyệt tích giang hồ. Trước sự «thức tỉnh» của người bạn SM, Thiên Khôi thấy rằng cũng đã tới lúc mình phải vắn du theo bạn, vì lúc này hơn lúc nào hết Thiên Khôi thấy Tố Như nói rất đúng: «Càng cay nghiệt lắm, càng oan trái nhiều», một quãng đời viết lách oham nhờ của mình đã gây nên khá nhiều oan nghiệt rồi đó. Thì thôi «Cái thân (nên) liệu trước từ nhà liệu đi» là vừa. Vậy trước khi vắn du, có mấy vần thơ tặng người bạn SM gọi là chút thanh khí để mà cảm thông nhau: «Cùng một lứa bên trời lận đận» Bài thơ cũng có tên:

NGÀN NĂM MÂY CHỚ

Đã mấy chiều nay ta ngẩn ngơ
Người theo Mây Chớ tự bao giờ
Người đi nửa bút khô giơng mực
Ta về đau trọn mấy trang thơ

Câu «chuyện hàng ngày» những xót xa
Bao nhiêu mộng cũ bỗng phai nhòa
«Thời lai đồ diếu thành công dị
Sự khứ anh hùng âm hận đa»

Người ủ trong hồn nỗi đớn đau
Và ta... chất ngất những u sầu
Ôi đã «đầu thai làm thế kỷ»
Ngàn xưa còn hận tới ngàn sau.

Phải chăng mình cũng giống hồng nhan
Oan trái vì cay nghiệt phủ phàng
Người ôm uất hận trong hồn tử
Taghi sầu héo nát tâm can

Người với ta chung một kiếp tâm
Trọn đời ai dễ sống trăm năm
Sao không nhắm mắt quên đời nhĩ
«Nham nhữ» bàn chi chuyện thế gian.

Thế nhân thù hận cao hơn núi
Lại với quyền uy, thế lực đây,
Ta với nhà người ngoài ngọn bút
Làm gì khi được «mến thương» đây

Chiều nay đứng lặng nhìn Mây Chớ
Trầm thống kêu lên...nước mắt đây:
— Nếu chút thiên lương không bán được
Thì đành quẳng bút trời hai tay.

Giấc ngủ từng đêm mộng Khuất Nguyễn.
Mịch La triều dậy sóng tiền duyên
Lung linh sương khởi mờ nhân ảnh
Mũ cỏ, giày rơm, tiếng hát diên...

Ta gửi hồn theo Mây Chớ bay
Tiền Đường sông Bắc, bỗng nơi này
Hỡi ơi, Từ Thức người về núi
Dưới đáy sông Tiền ta ngủ đây.

THIÊN KHÔI

NGƯỜI ĐI TÂY TIẾN

Tin T chết ở chiến trường Kampuchea đến với tôi như một vết dao chém, 24 tuổi một cuộc đời quả là quá ngắn. Bao nhiêu mộng ước giờ đã chôn theo tuổi xuân xuống lòng huyết tối. Trước ngày đi, T có đến tôi nhờ xem lá số tử vi, tôi xem qua hai cung đại hạn, tiểu hạn và cung Phúc Đức, tất cả đều có sát tinh mà không sao giải cứu, tôi e ngại nhưng không dám nói hết, chỉ bảo T cần phải cẩn thận. Tôi hơn T một giáp, nhưng lại là chỗ thâm tình với thân phụ T. Tôi chẳng hiểu sao tôi lại có thể chơi thân được với cả hai cha con. Tôi có thể nói những

chuyện bù khú với T mà cũng có thể nói chuyện đạo mạo khi ngồi bên mấy chén trà tàu với cha T. Buổi chiều ngày T đi, tôi lại nài, ông già T ngồi trầm ngâm bên cái ấm độc ấm, quá quen với tình người bạn già, tôi ngồi xuống một cái ghế đầu đối diện rót nước uống. Chén trà Ô Tông Ký loại 300 đồng x trăm giờ ram thơm ngan ngát. Người bạn già trái với thường lệ không hỏi tôi về những chuyện thời thế, ông nói giữa hai hụm nước: «Cháu nó đi lần này tôi thấy ngại anh ạ», và ông nhìn ra ngoài khung cửa sổ như đối tìm một hình ảnh nào đó trên khung trời cao. đột nhiên ông cất tiếng ngâm:

Thiên thượng hoàng vân ảnh
Du tử hà thời quy
(Trên trời có đám mây vàng
Con đi bao giờ lại)

Tự nhiên tôi cũng liên nghĩ tới hai câu thơ cũ:
Túy ngoại sa trường quân mạc vấn
Cố lai chinh chiến kỷ nhân hồi.

«Xưa nay chiến trận mấy ai về» câu thơ buồn như một niềm hy vọng đã tắt. Nỗi e ngại khi coi qua lá số tử vi của T chợt làm xao xuyến tâm can. Tôi nuốt nỗi e ngại đó qua một chén trà uống một hơi cạn. Trong thời đại mà con người lên đờ về tới mặt trăng này không còn bao nhiêu người tin ở số mạng, tôi cũng muốn T không tin số, hay cái số T đã ghi ngày, tháng sai đi để tôi khỏi nghĩ là cái số đó đã tới lúc «tuyệt» rồi.

Bây giờ thì mang của T đã tuyệt, đúng là «lá xanh rụng trước lá vàng cực chưa», ông già T rừ xuống như một tàu lá héo, người đàn ông vốn trầm tĩnh, vui buồn ít khi lộ ra nét mặt ấy đã khốc. Ôi, tuổi già giọt lệ như sương, lòng tôi đã tê buốt khi trông thấy những giọt lệ già đó. Trên trang tâm của một nhật báo buổi sáng đưa T ra mộ, tôi đọc thấy trong một mục phân ưu có tên T nằm chung với năm sáu người nữa. Trong thời buổi loạn ly này, những tuổi trẻ quả đã «đem thân ra bỏ chiến trường như không». Tất cả những người ấy đều ngã xuống trên chiến trường trong cuộc Tây Tiến.

«Tây tiến người đi không hẹn ước
Đường lên thăm thẳm một chia phôi
Ai đi Tây tiến mùa xuân ấy
Hồn về Sầm Nứa chẳng về xuôi»

Chưa bao giờ tôi thấy mấy câu thơ của Quang Dũng làm trong thời kỳ toàn quốc kháng chiến lại hay một cách thế thâm đến thế. Bây giờ thời tiết đang ở trong tháng mạnh đông, mùa xuân còn xa, nhưng đã có những đàn chim én bay về thành phố báo hiệu mùa xuân. Tôi nghĩ trong cái tết này, trong mâm cơm cúng chiều ba mươi tết có cả phần cơm cúng của T.

Cũng chỉ mới nghĩ có thể mà lòng đã thấy héo hắt lại. Trước T, sau T hẳn đã và sẽ có nhiều người ngã xuống cho quê hương trên một vùng đất lạ.

Trong cuộc đời này, một người chết đi là chết đi, như những bọt nước, nào có nghĩa gì, nó chỉ làm xót xa, đau đớn cho những người thân thuộc trong một khoảng thời gian nào đó rồi sẽ chìm sâu vào lãng quên. Tôi thờ dài nhìn lên trời cao, trên trời không có một đám mây vàng nào cả, nhưng cũng khiến cho tôi nhớ lại hai câu thơ cũ mà ông thân sinh ra T, người bạn già của tôi đã ngâm trong buổi chiều nào T ra đi:

«Thiên thượng hoàng vân ảnh
Du tử hà thời quy».

CẢM CÚM — SỐ MŨI — NHỨC ĐẦU

— NHỨC RĂNG — ĐAU NHỨC

BẤP THỊT

HÃY UỐNG

RHUMEX

(Bán tại các nhà thuốc tây)

Nhãn Hiệu Con Voi

Có bán tại các nhà thuốc tây

Biếng ăn ! Mất ngủ !

HÃY UỐNG:

SIROP RÉACTIN (Béta)

— ĂN NGON — MAU ĐÓI
— LÊN CÂN NHANH CHÓNG
— DỄ NGỦ YÊN LÀNH
— TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

(SAMI BYTJOCSP)

CON ONG ● 11

CÔNG LÝ LƯƠNG TÂM

HIẾP DÂM VỚI TRƯỜNG HỢP GIA TRỌNG

Theo án lệ, hiếp dâm là giao cấu với một người con gái hay đàn bà mà không có sự ưng thuận của người ấy. Hiếp dâm là một trọng tội.

Những yếu tố cấu thành tội ác được đan cử như sau:

1.— Có sự giao cấu với một người nữ, bất luận còn trinh hay không.

2.— Không có sự đồng ý của người nữ, hoặc y đang mê ngủ, hoặc nhờ sự gian lận của mình mà y để mình giao cấu, hoặc có sự bạo hành về thể chất (đánh đập, cột trói tay chân, nhét khăn hay giẻ vào miệng), hoặc về tinh thần (nạn nhân sợ uy quyền mình không dám la), hoặc nạn nhân là một người khùng.

3.— Có tâm phạm pháp, có nghĩa cố ý kiếm sự sung sướng.

Đồng người hiếp dâm, nói theo thời thượng là "Bê Hội Đồng hay Bê Cộng Đồng", là trường hợp gia trọng sẽ bị phạt theo Điều 333 Hình Luật như tội xâm phạm tiết hạnh.

CAO TRẠNG

Ngưu Văn Đầu, tự Khải, tuổi Heo, nghề nghiệp quan Ba, sinh quán tại Âm Ty quốc, trú quán tại Đệ Thất Binh Đoàn, tuyến định cư trú ở huyện Cái Bè tỉnh Định Tường. Tiền án không.

Mã Văn Diện, tự Vô Văn Phúc, tuổi Chó, nghề nghiệp quan Ba, sinh quán tại Phú A Ty nước Diêm Vương, trú quán tại Đệ Thất Binh Đoàn, tuyến định cư trú ở huyện Cái Bè, tỉnh Định Tường. Tiền án không.

Ung Văn Khuyên, tự Xuyên, tuổi Trâu, nghề nghiệp quan Năm, sinh quán tại ấp Bất Nhân, xã Vô Lương, huyện Phi Cam Phi Thú, trú quán tại Đệ Nhị Thập Tam căn cứ, thuộc Cái Bè huyện, Mỹ Tho trấn. Tiền án không.

Đồng bị cáo hiếp dâm đồng lõa hiếp dâm và xâm phạm tiết hạnh với trường hợp gia trọng.

Phan thị Dê, sinh năm 1953, tức tuổi Quý Tỵ căn cước số 03566135 cấp tại Định Tường ngày 1-1-1970, trú quán tại số 12/2 ấp An Hòa 1, xã Mỹ Tiành, quận Cái Bè, Định Tường. Độc thân. Nghề nghiệp buôn bán. Tiền án không.

Nạn nhân của vụ hiếp dâm và xâm phạm tiết hạnh do Ngưu Văn Đầu, Mã Văn Diện và Ung Văn Khuyên chủ mưu. Được luật sư Bao Chứng đứng đàn hộ nguyên cáo.

Phiếu hồ sơ của Quân cảnh tư pháp, An Ninh Quân Đội, cơ quan Tổng Thanh Tra Tổng tư lệnh và Ty Hồ Bùn Định Tường, nội vụ xảy ra như sau:

Hồi 19 giờ đêm 21-9-71, nạn nhân đang ở nhà thì có xe Jeep quân sự do hai tên Ngưu Văn Đầu và Mã Văn Diện cầm tay bánh. Hai tên này vào nhà báo chí của nạn nhân là Phan thị Dung đưa Phan thị Dê về căn cứ 23 gặp ông quan Năm có việc.

Phan thị Dung và hai vợ chồng người hàng xóm tên Ngô thị Cần năn nỉ Ngưu Văn Đầu tức Khải và Mã Văn Diện tức Vô Văn Phúc có việc gì nên để ngày mai. Nhưng cả hai bị can không bằng lòng còn dùng lời lẽ hăm dọa. Tỷ như đòi công đầu Phan thị Dung và vợ chồng Ngô thị Cần đi luôn. Hoặc giả, nếu có trưởng ấp hay trưởng xã gì lúc đó cũng chẳng hạp hỏi gì mà không công cho tiện việc quân binh.

Phan thị Dung xin đi giữ em nhưng cả hai bị can từ chối. Tới căn cứ 23 thuộc quận Cái Bè, hai bị can giao Phan thị Dê cho một người tên Ung Văn Khuyên tức Xuyên đồng thời kêu tên Xuyên là quan Năm. Sau khi giao nạn nhân cho quan Năm, hai bị can bỏ đi.

Ung Văn Khuyên tự Xuyên đưa Phan thị Dê vào buồng rồi mở máy truyền hình cho coi. Sau đó ôm đại lấy nạn nhân Thị Dê vuốt ve, tán tỉnh và ngó ý muốn cưới làm vợ. Nạn nhân cự tuyệt. Ung Văn Khuyên tức Xuyên rờ rẫm, sờ soạng rồi để nạn nhân ra giường lột đồ toan làm chuyện cấu hợp. Y can đã khóa thân từ lúc vuốt ve, tán tỉnh. Sau 40 phút vật lộn, Ung Văn Khuyên tức Xuyên không thỏa mãn được thú tánh bèn báo nạn nhân mặc quần áo lại và gọi Mã Văn Diện tức Vô Văn Phúc và Ngưu Văn Đầu tức Khải đưa nạn nhân ra về.

Trên đường từ căn cứ 23 về nhà Phan thị Dê, hai bị can Khải và Phúc dùng 2 quân xa, một do chính Khải cầm tay bánh, chiếc kia do một người khác lái theo sau. Tới một quãng vắng, Khải dừng xe lại báo hư. Tên Phúc hiểu ý bỏ qua chiếc kia đi về hướng khác. Còn lại mình Khải với Thị Dê, y lôi nạn nhân xuống ghế xe sau và dùng sức mạnh cưỡng bức. Sau khi thỏa mãn, Khải leo lên ghế

trước ngồi chờ Phúc. Trên đường, cả hai ra lệnh Phan thị Dê không được hở miệng, nếu không hậu quả sẽ tới không lường trước được. Nạn nhân Phan thị Dê hiện đang điều trị tại nhà thương công vì đường như bị tên Ngưu Văn Đầu tức Khải đồ bệnh kín.

Tại phòng dự thẩm, các bị can quả quyết Phan thị Dê là VC nằm vùng, nhờ lọt lưới Phương. H đã dùng mỹ nhân kế để thi hành công tác địch vận. Do đó, Ung Văn Khuyên tức Xuyên đã chỉ Ngưu Văn Đầu và Mã Văn Diện đưa Thị Dê tới phòng riêng lấy cung.

Khi được hỏi tại sao lấy cung VC nằm vùng lại cần mở máy vô tuyến truyền hình thì Ung Văn Khuyên bảo đó là một hình thức dân chủ cũng như cần phải ôm Phan thị Dê giả vờ tán tỉnh, vuốt ve tức làm bộ yêu thương hầu để khai thác. Ung Văn Khuyên nhấn mạnh đó là phương pháp thâm tra bằng tình cảm.

Khi được hỏi vụ lọt trường nạn nhân, đề lên giường toan chuyện nài hoa ép liễu phải chăng cũng là kỹ thuật lấy cung do Ung Văn Khuyên sáng chế thì y cho biết sau khi dùng tình cảm, tức vuốt ve tán tỉnh gạ gẫm làm vợ bé, không thành công, y phải tiến thêm bước mới là tấn công xác thịt. Giả tỷ Phan thị Dê bị Ung Văn Khuyên chiếm đoạt ngay trong phòng, có thể nạn nhân sẽ cung cấp nhiều chi tiết về các đồng chí của Thị.

Riêng trường hợp hai tên Phúc và Khải thì các bị can cung rằng xe bị hư ở dọc đường Phúc phải về căn cứ gọi cần trục, Đệ Khải lại giữ xe với Thị Dê. Khi được hỏi phải chăng đã dùng cường lực hiếp Thị Dê? Ngưu Văn Đầu tức Khải cho biết nạn nhân là VC nằm vùng. Lợi dụng chỉ có một mình Khải ở giữa đường với xe Thị Dê làm bộ kêu lạnh và sợ ma, rồi nhảy vào lòng Khải ngồi. Sau đó Thị Dê đưa đơn tố cáo Khải hiếp dâm. Thật ra Khải không biết chuyện gì.

Chúng nhận của Luật Y đề ngày 22-9-1971, tức sau đêm bị hiếp dâm, cho biết trình của Phan thị Dê bị bắt, cửa mình có vết trầy trụa chứng tỏ nạn nhân bị giao hoan trong tình trạng không cộng hưởng. Giấy chứng nhận của Bác sĩ bệnh viện công đề ngày 30-9-71. Thị Dê có nhiều triệu chứng mắc bệnh kín, do đó phải lưu ý thị tại đây để chữa chạy.

Theo luật sự nhiệm cách của Phan thị Dê thì sau đêm kinh hoàng bị mất đời con gái, thân chủ ông chỉ muốn tự tử nếu nội vụ không được phân minh hết bạch.

Bởi các lẽ trên, trong thời gian tố quyền chưa tiêu diệt. Ngưu Văn Đầu tức Khải, Mã Văn Diện tức Vô Văn Phúc và Ung Văn Khuyên tức Xuyên đồng can tội hiếp dâm, đồng lõa hiếp dâm và xâm phạm tiết hạnh. Tội trạng dự liệu và trừng phạt theo điều 333 Hình Luật.

Làm tại Viện Chương Lý ngày 11 tháng 12 năm 1971

ANG CỦA CÔNG TỔ VIỆN

Thưa ông Chánh Thẩm,

Thưa quý Tòa,

Từ lâu nay, Pháp Diện Lương Tâm đã xét xử nhiều vụ, song chưa vụ nào quan trọng bằng lần này, bởi nó liên hệ tới danh dự và giá trị của cả một tập thể vô cùng lớn lao: Quân đội. Cũng từ lâu nay, một số người đã ăn sau binh phong quân đội làm những chuyện tồi tệ. Khi bị chỉ tên, vạch mặt đã lạng ngón cho rằng cả tập thể quân đội bị xỉ nhục đồng thời cho rằng tinh thần chiến đấu của binh sĩ bị suy giảm khi bọn người này bị khai quật. Thật tội nghiệp cho hàng trăm ngàn chiến sĩ đang ghim súng chống giặc tại các tuyến đầu.

Phiên xử hôm nay còn được khoét một bộ mặt vô cùng đặc biệt vì giống lên tiếng chuông của lương tâm đối những bạo hành, vi phạm lên thế xác lớp dân nghèo tại các vùng thôn quê hẻo lánh, xa xôi, khi súng đạn và bạo lực là quyết định tất thảy.

Chúng tôi hoàn toàn bác bỏ và chống lại mọi lời khai của các bị can khi bào rằng hành vi vuốt ve, cảm dỗ, khóa thân nạn nhân là một phương pháp thâm tra tân kỳ. Cũng không thể cho đó là đường lối thực hiện công tác dân vận bởi chúng công tác dân vận, thân dân, bảo vệ dân không hề đẩy người ta phải khóa thân thân nữ, ôm ấp con gái và dụ dỗ cưới làm vợ nhỏ. Quan niệm hành vi thô bạo đó là công vụ là một quan niệm đui mù, lệch lạc và đầy xảo trá.

Mặc cho các bị can và đồng lõa phủ nhận tội ác, riêng chứng nhận của Luật Y cho biết nạn nhân vừa bị mất trinh và bị truyền bệnh kín khi

chưa lập gia đình, cũng đủ nói lên tội lỗi ghê tởm của những kẻ ý quyền, ý thế.

Từ lâu, số phận lương dân ở nông thôn bị đe dọa từ bốn phương, tám hướng. Đe dọa từ phía quân thù đã đánh, đang này, đe dọa đến từ phía bạn mới là điều thế thảm. Người ta đã nhìn danh dự thứ để bấp nát an ninh tối thiểu của lương dân trong đôi tay ngập ngụa bao quyền.

Nhân danh Công Tố Viện, chúng tôi muốn ánh sáng của lương tâm chiếu rọi vào những tối tăm, thù hận mà lương dân đang quần người hứng chịu đồng thời hỏi rằng trước Phan thị Dê này đã có bao nhiêu Phan thị Dê khác bị ép xác khổ nạn và bị xử chìm xuống. Để rồi sau phiên xử hôm nay, nếu những bị can không bị trừng trị đích đáng thì sẽ còn nhiều trường hợp Phan thị Dê tức trỗi với một quá khứ hắc ám, tủi nhục và ray rứt?

Bởi các lẽ đó, chúng tôi yêu cầu ông Chánh Thẩm và quý Tòa lên án tối đa các bị can chiếu theo điều 333 Hình Luật.

Trân trọng kính chào quý vị.

BIỆN HỘ CỦA LUẬT SƯ

Thưa ông Chánh Thẩm,

Thưa quý Tòa,

Chúng tôi, luật sư Kim Văn Tiền, biện hộ cho các bị can:

- Ngưu Văn Đầu tức Khải.
- Mã Văn Diện tức Vô Văn Phúc
- Ung Văn Khuyên tức Xuyên

đồng bị cáo về tội hiếp dâm, đồng lõa hiếp dâm và xâm phạm tiết hạnh. Nhìn kỹ hồ sơ, chúng tôi thấy bên trong dường như còn một số nghi vấn chưa được khai quật.

Ung Văn Khuyên tức Xuyên, đờ đàng dường là một quan Năm, chỉ huy trường căn cứ, oai quyền không phải nhỏ. Khi cần đòi bất cứ ai tới hầu chỉ búng tay ra lệnh là xong. Việc cử hai quan ba trực thuộc đi xe, vũ trang tới nhà P.T.Dê mời đi rất khó xác tín. Vì thử Ung Văn Khuyên và tập đoàn âm mưu cưỡng bức Phan thị Dê chắc chắn không bao giờ làm việc hồ đồ và hờ hênh như thế. Có thể, chỉ cần một cuộc tuần tiểu nhỏ, khám xét tờ khai gia đình vào nửa đêm, Ung Văn Khuyên và tay em có thể bắt cả làng trong một khoảnh khắc chứ đừng nói một mình Phan thị Dê.

Đã đưa được Phan thị Dê vào buồng, mở máy truyền hình cho coi, vuốt ve, ôm ấp, cởi cả quần áo mình và khóa thân Thị Dê mà vẫn còn bị chống cự để không thỏa mãn ý muốn càng cho người ta nghi ngờ những ẩn ý bên trong. Với một người oai quyền như Ung Văn Khuyên, khi đã âm mưu chiếm đoạt, chắc chắn phải xếp đặt sẵn những dụng cụ hành nghề hầu hỗ trợ kế hoạch được thành toàn. Thế mà không, Ung Văn Khuyên xem ra cũng còn được nhất điểm lương tâm, tức chỉ tự mình chiếm đoạt mà không cần mượn phụ tùng, đồ nghề. Việc Ung Văn Khuyên tự Xuyên ôm ấp, tán tỉnh, vuốt ve Thị Dê, kể cả khóa thân trong buồng chưa hẳn gọi là xâm phạm tiết hạnh hay "toan" hiếp dâm. Biết đâu vì trời lệnh, y thị mặc gió. Ung Văn Khuyên phải thua đầu, đánh giố như kiểu Nghị Hách với Thị Mịch trong chuyện Giông Tố của Vũ Trọng Phụng? Mà biết đâu đó cũng là một hình thức mới của chương trình dân vận?

Riêng trường hợp Ngưu Văn Đầu tức Khải, nếu báo thân chủ tội cưỡng hiếp thì Dê trên xe hơi phiên diện. Ở trên giường, quần áo bị tuột hết cả mà con chàng năn nỉ com cháo hướng hồ trên ghế xe rép chặt chội? Ở điểm này, có thể giữa Thị Dê và Ngưu Văn Đầu tức Khải đã có tình ý từ trước. Cả hai đang ăn chực nhau thì Mã Văn Diện tức Vô Văn Phúc chọt đến. Thị Dê mắc cỡ đã hờ hoá bị hiếp?

Lập luận thị Dê là cán bộ địch nằm vùng nhằm bôi lọ những người tài mất địa phương rất đáng được quý Tòa lưu ý. Từ các nghi vấn này, chúng tôi yêu cầu ông chánh Thẩm và quý Tòa cân nhắc cần thận khi phán quyết kéo lên án nhằm những người có thành tích to lớn vì dân, vì nước.

Cám ơn ông Chánh Thẩm. Kính chào quý vị.

BẢN ÁN

Ngưu Văn Đầu tức Khải, Mã Văn Diện tức Phúc và Ung Văn Khuyên tức Xuyên can tội hiếp dâm, đồng lõa hiếp dâm và xâm phạm tiết hạnh với trường hợp gia trọng bị kết án khổ sai chung thân theo điều 333 Hình Luật.

Truyền bồi thường cho nạn nhân Phan thị Dê và gia đình.

Bản án này được phổ biến rộng rãi trong mọi giới để tự hù cảm mọi hành vi dân vận theo kiểu rờ rẫm, tán tỉnh, lột trường phụ nữ.

Tổng thống Thiệu phải chịu trách nhiệm về tình trạng

NOC ĐỘC

bê bối tại Hạ nghị viện

Từ dân biểu bạch phiếu, vàng cục đến bạch khế rồi ăn cắp lương và độc cử, đều thuộc khối hậu thuẫn của TT Thiệu.

Có một nhà báo đã viết đại ý: Không ai nghi ngờ lập trường chống Cộng cứng rắn của TT Thiệu, nhưng nếu Tổng Thống quyết tâm chống cộng bằng cách cố giữ lại điều 4 hiến pháp, mà vẫn nuôi dưỡng những dân biểu bê bối, đi buôn lậu và ăn cắp của công, thì khỏi cần sửa điều 4 hiến pháp, Cộng sản vẫn lớn được. Đây là một nhận xét xác đáng mà Tổng Thống Thiệu nên đặc biệt lưu ý.

Nhìn vào cách chống cộng của Tổng thống từ trước đến nay, người ta thấy một đảng Tổng thống hồ hào chống cộng rất hăng, nhưng đồng thời, đảng khác lại nuôi dưỡng những hành vi giúp Cộng sản có cơ hội bành trướng, Cộng sản, giống như ví trùng lao phổi, ở đâu cũng có, nhưng chúng sẽ đầu hàng những cơ thể lành mạnh, và hoàn hành dữ dội khi gặp một cơ thể suy nhược. Gặp một xã hội bất công thối nát tham nhũng Cộng Sản sẽ lớn mau như thổi. Ngược lại, gặp một xã hội lành mạnh, công bằng, thì CS đánh bó tay.

Sở dĩ CS chưa bị đánh bật khỏi miền Nam này, vì xã hội còn quá nhiều chuyện bẩn. Vậy thì, muốn chống Cộng một cách hữu hiệu, cần phải làm cho xã hội tốt đẹp, hơn là chỉ lớn tiếng hô

Một việc làm tốt

Quan đầu tỉnh Vũng Tàu đang cùng đồng bào và ủy ban xây cất Đền Hùng lo việc hoàn thành ngôi đền thờ thánh tổ Hùng vương ở thị xã này. Nghe đầu đến ngày 17-12-71 sẽ có một cuộc họp thật quan trọng để gọi là cùng nhau góp sức chung lo công tác quan trọng này, C.O một lòng hoan nghênh nhân dân thị xã Vũng Tàu hết lòng, từ bao lâu nay Con Ong đã kêu gào khản cả cổ để xin nhà nước lấy ngày giỗ tổ Hùng vương làm ngày quốc tế nhưng chả một ma nào nghe cả, nay quan đầu tỉnh các vị bộ lão, và đồng bào Vũng Tàu cùng đứng lên lo việc xây cất này thì còn gì hách cho bằng. Đây là một việc làm tốt, CO xin đồng bào cả nước hãy cùng góp sức xây dựng một nơi tôn nghiêm như thế này. Mẹ kiếp thời buổi này oàn lưu manh, ma đầu cả, cần phải có nơi tôn nghiêm để con cháu khỏi mất gốc.

hào chống Cộng bằng mồm. Trong khi đó, vẫn nuôi dưỡng những kẻ làm bẩn xã hội. Hôm nay, chỉ xin nói trách nhiệm của T.T Thiệu đối với " cái thùng rác " Hạ Viện.

Chắc có người sẽ vội nói rằng: Cái bọn C.O ngu thấy mẹ, Hạ viện là cơ quan lập pháp, Tổng Thống lãnh đạo cơ quan hành pháp, Hiến pháp đã quy định nguyên tắc phân quyền, vậy Hạ Viện tốt hay xấu là chuyện riêng của lập pháp, ăn nhằm gì tới Tổng Thống mà lôi ông vào?

Nói như vậy đúng lắm. Nhưng tiếc là chỉ đúng trên nguyên tắc, còn thực tế đưa con nít cũng biết rằng từ mấy năm nay, Hạ viện chỉ là công cụ của TT, cho nên nó xấu hay tốt, TT phải chịu trách nhiệm một phần.

Bằng chứng nào nói rằng TT có can thiệp vào chuyện của Hạ viện?

Có quá nhiều bằng chứng, và chỉ xin nói về cái tân Hạ viện cũng đủ, khỏi cần nói chuyện cũ.

Đến bây giờ, không ai còn có thể chối cãi về chuyện các ứng cử viên phải ký tên vào "bạch khế" trước cuộc bầu cử Hạ Viện ngày 29-8-71, Ai đưa ký? Quý vị Tỉnh, Thị Trưởng, Quý vị này do Tổng Thống bổ nhiệm, và tất nhiên nếu không có lệnh trên, thì không thể "tự ý" bắt các ứng cử viên ký tên vào tờ cam kết trung thành với Tổng Thống. Đây là bước đầu trong cố gắng của Tổng Thống muốn nắm lấy Hạ Viện.

Cố gắng trên không đáng trách. Tại nước nào cũng vậy, người lãnh đạo Quốc gia cần có một hậu thuẫn tại Quốc Hội để dễ bề cai trị. Miễn là cái hậu thuẫn này không làm hại, thì đó là điều tốt.

Nhưng sau khi đắc cử rồi, đám dân biểu hậu thuẫn cho Tổng Thống, mà durluận quen gọi là "gia nô", vì muốn nắm hết các chức vụ tại Hạ viện, đã bỏ nội quy cũ, làm nội quy mới, mất bao nhiêu thì giờ quý báu, bỏ mặc, không thảo luận về luật ngân sách, vì hiến trảng trợn. Đó là chuyện bản đầu tiên. Chuyện bản này do đám "gia nô" của Tổng Thống chủ trương, nên Tổng Thống phải chịu trách nhiệm.

Chuyện bản thứ nhì, là cũng đám "gia nô" của Tổng Thống tại Hạ Viện đã đặt ra cái điều 6 trong nội quy mới, để độc cử, chiếm hết 27 chức vụ trong văn phòng

và chủ tịch các ủy Ban. Tổng Thống lại phải chia sẻ một phần trách nhiệm. Điều này chẳng có gì khó hiểu: những người ủng hộ Tổng Thống tất nhiên phải theo đường lối của Tổng Thống, và khi đám "gia nô" của Tổng Thống chủ trương việc độc cử, tất nhiên cũng là chủ trương của T.T.

Rồi lại có một đám dân biểu tái đắc cử, hình như là 25 người, được sự thông đồng của viên trưởng Nguyễn B.L., đã lãnh hai lương trong hai tháng, làm ngân sách Quốc gia thiệt mất mấy triệu đồng.

Theo sự tiết lộ của báo chí, các dân biểu ăn bản này

đều thuộc đám gia nô của Tổng thống. Do đó, Tổng thống lại phải chia sẻ một phần trách nhiệm. Đây tờ của chủ làm bậy, thì chủ phải chịu trách nhiệm, đó là lẽ tự nhiên. Đây là 3 chuyện bản.

Ngoài ra, hình như đang có chuyện dân biểu đòi tăng lương, mặc dầu lương hiện tại đã quá lớn, và tính việc chia tiền tiêu tét. Nếu chuyện này thành sự thật, thì Tổng thống cũng có phần trách nhiệm.

Tóm lại, từ pháp nhiệm 1 tới pháp nhiệm 2. Hạ Viện đã có quá nhiều chuyện bê bối, và tiếc rằng "tác giả" các chuyện bê bối đều là dân biểu gia nô của T.T. Nói như vậy

không phải đương nhiên công nhận các dân biểu đòi lập đều hay. Có thể phía đối lập không có cơ hội, không được "dung túng", nên đã không thể ăn bản. Nhưng nói như vậy trách nhiệm của Tổng thống càng nặng hơn, vì có nghĩa là các dân biểu gia nô đã được dung túng nên thì nhau làm bậy.

Với một hạ viện bản thủ như từ trước đến nay, như một đ. vi trùng trong cơ thể, liệu có ích gì cho nỗ lực chống cộng, hay chỉ giúp CS có tuyên truyền? cho nên muốn chống cộng cho hữu hiệu, không phải chỉ TT bảo vệ điều 4 hiến pháp là đủ. Điều cần là phải làm cho xã hội, và cho cái hạ viện nói riêng, sạch sẽ hơn.

Gãi háng

CƯỜI NGƯỜI HÔM TRƯỚC...

Sáng Thứ Hai 13-15, dân biểu cô đơn Lý Quý Chung cho báo chí biết ông sẽ nộp đơn vào ngày 14-12 để xin từ nhiệm dân biểu, chứ không từ chức, bởi vì ông còn muốn một ngày trở lại hạ viện.

Trường cũng nên nhắc lại mấy lần đe dọa từ chức của ông dân biểu họ Lý.

Khi đang vận động tranh cử Hạ viện, ông DB đã tính việc chống lại liên danh Thiệu Hương. Ông viết bài "những lời này cho Bác Hương" trên báo Điện Tín do ông chủ trương. Ông đã chửi "Bác Hương" thậm tệ. Lý do ông đã kích "Bác Hương", vì Bác đã không giữ lời hứa: tuyên bố thôi làm chính trị, trở về đọc sách trồng bông, mà vẫn ra đóng vai Phó cho Trương Thiệu.

Ngoài việc chống Bác Hương không giữ lời hứa, ông Dân Biểu Chung còn chống liên danh Thiệu Hương độc cử. Để cụ thể hóa sự chống đối của mình, ông hứa với cử tri Đ. Thành dù có đắc cử dân biểu cũng sẽ từ chức, nếu cuộc độc cử 3-10-71 vẫn tiến hành, Giám hứa chắc như vậy là bành lăm. Có lẽ cũng nhờ lời hứa bành bao này, mà dân biểu Lý Quý Chung đã được cử tri Đ. Thành dồn phiếu cho đắc cử về vang tại đơn vị 1 Saigon.

Trong khi đó, cuộc độc cử của Liên danh Thiệu Hương vẫn tiến hành đều, và diễn ra đúng thời hạn 3-10, với thành tích kỷ lục là đắc cử với 94,360 Người ta tưởng DB Lý Quý Chung từ chức theo lời hứa. Nhưng không, Dân Biểu Chung đã tuyên bố lại: Sẽ từ chức nếu Tối Cao Pháp Viện hợp thức hóa sự đắc cử của liên danh Thiệu Hương. Rồi chẳng phải đợi lâu, đến khi TCPV hợp thức hóa sự đắc cử của liên danh Dân Chủ độc cử, dân biểu Chung hoãn binh nữa: sẽ từ chức sau khi các dân biểu được hợp thức hóa. Đến khi các dân biểu được hợp thức hóa, ông Chung lại hoãn binh nữa: sẽ từ chức khi Hạ viện bầu xo. 13 văn phòng. Rồi Hạ viện cũng bầu xong văn phòng vào ngày 3-12. Đợi đúng 10 ngày sau, DB Lý Quý Chung tuyên bố: chỉ từ nhiệm chứ không từ chức. Từ nhiệm để nắm nhà

mở quán ăn và làm báo, còn lương dân biểu thì cho các cơ quan từ thiện:

Thế là cuối cùng, mặt nạ đã rơi xuống!

Bọn Con Ong chẳng những không ác cảm, mà còn có cảm tình với dân biểu Lý Quý Chung. Vì trong khi các dân biểu thân hành pháp thường bị gọi là gia nô, làm đủ chuyện bẩn như buôn lậu, bán phiếu v.v... thì ít nhất, ông Chung cũng vào loại DB sạch. Nhưng tấn tuồng từ chức do ông Chung thủ vai chánh đã hạ màn lảng nhách, đúng lúc chiếc mặt nạ rơi xuống.

Đã lỡ tuyên bố từ chức, ông Chung chỉ có thể giải quyết bằng một trong hai cách:

— Một là phải từ chức đúng theo lời hứa, để giữ chữ tín với cử tri, với dư luận. Nhất là khi mình còn trẻ, đường còn dài, còn nhiều cơ hội cần tới cử tri và dư luận.

— Hai là, nếu vì một lý do nào đó không muốn từ chức nữa, ví dụ sợ không cho từ chức chẳng hạn, hay lý do thiết thực nhất là sợ phải nhập ngũ, thì cứ ngậm miệng tiếp tục làm dân biểu. Hoặc nếu trong cử tri, thì nên thú thật rằng từ trước tới nay vốn miệng miệng chống chánh phủ, nay nếu từ chức thì sẽ phải nhập ngũ, và có thể bị kỷ luật quân đội hành hạ khốn nạn, nên xin thất hứa với cử tri để còn có thể tiếp tục làm... đối lập. Nếu cứ thành thật như vậy, chắc chắn chẳng ai bắt lỗi.

Nhưng đáng tiếc, dân biểu Chung đã không dám từ chức mà còn bày trò "từ nhiệm" để vẫn giữ cái mặt bất khả xâm phạm năm nhà màn áp phe. Nếu tất cả dân biểu nghị sĩ đều bắt chước ông Chung, chơi trò từ nhiệm năm nhà màn áp phe khác rồi quốc hội bỏ trống.

Đáng tiếc hơn cả là mấy tháng trước, ông Chung đã chửi ông Phó Gãi Háng khá nặng, về tội không giữ lời hứa. Ông Chung tự nhận là hàng con cháu để đã kích Bác Hương, điều đó có nghĩa là theo ông Chung, một người dù thuộc hàng cha bác, nhưng nếu không giữ lời hứa thì hàng con cháu cũng không thể tha thứ được. Khat khe như vậy cũng được đi. Nhưng chửi Bác Hương nuốt lời hứa, rồi cháu Chung cũng nuốt như Bác, thì chửi Bác oan quá. Bây giờ cháu nghị sao đây?

CẢ KÊ DỄ NGÕNG

CHIA VUI VÀ CHIA BUỒN

Xin chia vui cùng anh... Xin chia buồn cùng chị... Nhà anh chị có chuyện vui, chuyện buồn, buồn phận của tôi là phải chia vui, chia buồn. Đó mới là đúng đạo ở đời. Thấy anh vui, chị buồn mà tôi cứ phớt tình lãng lè, thì thiên hạ có thể trách tôi là con người lãnh đạm, hay đặt cho tôi một cái tên là "người hùng tím lạnh". Nhưng tôi có vui, có buồn theo anh, theo chị hay không thì việc đó cần phải hỏi lại. Thời Tam Quốc, Tôn Quyền và Lưu Biểu có cái thù giết cha. Cha Tôn Quyền là Tôn Kiên, dẫn vài ba chục quân kỵ đi theo một viên tướng của Lưu Biểu, bị Lưu Biểu sai quân phục kích, bắn loạn tiễn, đưa chàng Tôn Kiên khinh địch kia đi một chuyến tàu suốt về bên kia thế giới. Tới lúc Lưu Biểu chết thì Tôn Quyền lại sai Lỗ Túc sang Hạ Khâu, đến để gặp con Lưu Biểu là Lưu Kỳ, làm một phát phân ưu. Gia Cát Lượng thấy vậy mới hỏi Lưu Kỳ:

— Ngày trước, lúc Tôn Kiên chết, nhà ta có sai người nào qua điều tang không?
Lưu Kỳ trả lời:

— Đông Ngô với chúng tôi có thù giết cha, đâu có tởm làm việc ấy.

Nghe thấy thế, Gia Cát Lượng reo lên:

— Thế thì Lỗ Túc sang điều tang chuyện này. Không phải chia buồn cùng công tử đâu. Hân sang đây là vì Kinh Châu đấy!

Quả nhiên, Lỗ Túc sang đến nơi, cũng trình diện vài ba phát khăn vải trước bàn thờ, nói vài lời phân ưu cho phải phép, rồi thì bàn về chuyện Kinh Châu thật.

Về chuyện vui mừng thì cũng thế. Người ta chỉ dùng chuyện vui mừng để thi hành một âm mưu chính trị. Tôn Quyền gả em gái cho Lưu Bị, không phải là thực tình... Rồi về sau, muốn để cho thêm tình thân thiết giữa hai quốc gia, đỡ tổn sinh mạng của nhiều chiến sĩ, lại phải dùng tới sức mạnh của chiếc lá đa. Lịch sử Giao Chỉ cũng đã chép chuyện về nàng công chúa Huyền Trân, chịu lấy anh chàng vua Chăm tên Chế Mân để đổi lấy Châu Ô, Châu Rí. Những câu chia vui ngày đó, dân gian đã viết lên thành ca dao: "Tiệc thay cây que giữa rừng. Để cho thắng Mán, thắng Mường nó leo".

Di nhiên là những lời chúc vui mừng ấy không được đăng báo, vì ngày đó chưa có báo.

CHIA VUI, CHIA BUỒN ĐĂNG BÁO

Không hiểu rằng cái mục chia vui, chia buồn được xuất hiện trên báo từ bao giờ. Chỉ biết rằng hiện nay, nhiều tờ báo sống hào hùng oanh liệt nhờ chia vui, chia buồn. Thiên hạ cứ lần cở ra chết thật nhiều, hay xúm nhau lại mà chọi nhau kịch liệt, tất nhiên sự chọi nhau đó phải hợp hiến, hợp pháp, là các tòa báo có quyền bắt tỉ tiền lệ.

Một tờ báo mà đọc trên trang cuối, không thấy bóng dáng cái sự chia vui, chia buồn, thì chúng ta có thể nhìn thấy tương lai của tờ báo ấy, đen còn hơn mồm chó. Sự «phộc mề bu tích», chắc chắn sẽ xảy ra trong một ngày rất gần.

Nhiều kẻ rồi thì giờ đã làm những phát thống kê rất làm cảm. Hễ thấy trang cuối của tờ báo đen ngòm, toàn những chia buồn, mà người ngòm cú tí lại là những bạn nhà choang, thì có quyền kết luận rằng

chiến tranh đang hồi quyết liệt. Nhưng nếu thấy «lơ thơ tờ liễu» thì có nghĩa là chiến tranh tàn lụi dần. Còn như thấy sự chia vui hơi đông, thì biết rằng nền kinh tế đã đến hồi khá. Còn nếu không có được 1 cái tin vui nào đăng báo, thì có quyền cho rằng nền kinh tế đã đi dần vào cách mạng mùa thu. Những cái chia vui chia buồn quan trọng đến như thế. Không những quan trọng cho vận mạng một tờ báo mà còn đánh dấu cả sự an ninh hay phồn thịnh giả tạo. Thiếu chia vui, chia buồn trên một tờ báo thì được kể như là thiếu tất cả.

Sở dĩ kẻ hèn này nổi hứng viết về sự chia vui, chia buồn, là vì trong những ngày qua, đất nước này vừa xảy ra một đám tang lớn và một đám cưới lớn. Hai cái sự buồn vui ấy, bắt buộc đồng bào cả nước phải biết, vì có nhiều hôm, cả một trang sau của tờ nhật báo bị chiếm đoạt quyền. Mà những người ký tên dưới những cái chia vui, chia buồn ấy, toàn là những ngài thuộc loại tai to và mặt lớn.

Ông Giáo sư được quân khủng bố tặng một bánh thuốc nổ. Ấy thế là sự ra đi của ông rất ồn ào. Có rất nhiều người chia buồn với tang quyến của ông giáo sư. Có nhiều kẻ chẳng hề quen biết ông, lúc ông còn sống, chưa từng cùng ông làm một cái bắt tay, hay nói một câu «bồng xua bồng xoa», ấy vậy mà cũng đăng báo chia buồn vung vít. Nếu có một phép lạ nào để ông Giáo sư sống lại chừng một giờ, đọc những cái chia buồn, dưới ký tên đủ các hạng người, chắc ông sẽ ngạc nhiên tự hỏi: Ô hay, mình quen cái thằng cha này bao giờ, mà mình chết nó cũng sụt sùi?... Không chừng đọc được hết những cái chia buồn ấy, ông cũng thấy cảm động, rồi phải chết thêm 1 lần nữa...

Những câu chia buồn đăng lên báo, không phải là cho người chết, mà chính là để dành cho người sống. Người chết không biết cái chính. Gia đình người chết lại càng không muốn cái chính làm gì cho tổn công nhọc sức. Văn chương chia vui, chia buồn lại không bị kiểm duyệt, nên có quyền xư dụng vung vít. Ấy thế là những con người nổi tiếng, nếu không may mà bị tịch, sẽ có thêm những đồng chí, những thân hữu mà lúc còn sống, chẳng bao giờ mình có hân hạnh quen tên, biết mặt. Trường hợp như ông Giáo Sư Cấp Tiến. Hồi ông còn sống, không thiếu gì những kẻ xúm vào chỉ trích, mang cái sự đối lập ôn hòa, đối lập đứng giữa của ông ra mà mĩa mai châm biếm. Nhưng rồi thấy cái chết của ông nổi tiếng quá, có chính nghĩa nhiều quá, thì lại chính những kẻ đó, đăng báo chia buồn một cách rất hưng hân.

Đất nước Giao Chỉ này là như vậy đó. Có ông DB, thuộc loại học giả, khổ tu tu khi ông Hồ chí Minh chết, để tang một cách công khai, thì tất nhiên phải có những kẻ muốn mang danh cách mạng theo đường tắt, bằng cách đăng báo phân ưu với các nhân vật cách mạng. Tồi có vài trăm đồng bạc mà lời lại rất nhiều. Đi buồn danh vọng như thế, thì ai không muốn đi buồn.

Lại nói về một đám cưới lớn. Đám cưới này là một đám cưới vương giả. Văn chương chia vui, nhất là văn chương đăng báo phải trả tiền, thì từ trước tới nay, vẫn được xư dụng một cách

rất bừa bãi. Hàng ngày, dở trang cuối cùng của tờ báo, thường thấy bốc lên rất nặng mùi vi thứ văn chương này, đã khiến người quân tử phải bịt mũi mà đọc.

Nhưng trong đám cưới vương giả này, thì văn chương dùng rất nghiêm túc, vì người ký tên dưới những mục chia vui ấy, phần lớn là các quan đầu tỉnh. Đặc biệt là sự chúc mừng, đều đề tên người con gái trước, rồi mới tới lượt người con trai, Cờ rồi mới tới Cậu. Thật là một sự âm thịnh, dương suy thấy rõ. Không hiểu rằng cậu nhà ta, đọc những lời chia vui ấy, có thấy buồn không.

Thì đã nói, văn chương của các bậc quan Năm đầu tỉnh, đều là thứ văn chương nghiêm túc. Riêng tôi, chỉ không bằng lòng hai chữ chia vui. Gặp chuyện buồn thì chia buồn, còn có thể coi là cũng có thể được đi. Nhưng gặp chuyện vui, lại đòi chia vui với người ta, thì các ông quan Năm đầu tỉnh cũng hơi có vẻ chơi chạ. Vợ chồng mới cưới, dù cho thời gian có đi chậm hay đi mau, thì cũng chỉ có đêm năm canh và ngày sáu khắc. Đêm chia sự vui ấy cho các ông, dù chỉ một canh hay vài khắc, thì cũng bị hơi sứt mẻ. Như vậy thì chia vui không được rồi. Chú ý chỉ cần nghĩ tới sự phải chia vui, cũng đủ giật mình thon thót.

Văn chương về chia vui và chúc mừng, tuy vậy mà khó viết. Nếu viết không khéo, sẽ có thể gây thành án oán giang hồ. Ngày mà một ông Nghị sĩ trẻ kết duyên với nường con gái một nhà tỷ phú, tôi có chúc mừng 1 câu. Cũng được đăng lên báo rất cần thận. Cui tôi viết là «chúc mừng cho cuộc nhân duyên... tiền định». Câu đó viết ra, tôi rất đắc ý. Không ngờ có vài ba kẻ thối mồm, tán láo thêm vào, làm cho ông Nghị thủ tôi. Cho tới bây giờ, bà vợ đã phọt ra vài ba tí nhau, ấy vậy mà khi gặp tôi, ông cựu Nghị Sĩ vẫn còn hờn giận.

Và cũng bắt đầu từ đó, không bao giờ tôi dám viết những lời chia vui, chia buồn nữa.

MỘT VÀI Ý NGHĨ

Về cái sự chia buồn, thì phần đông là tự động làm. Không cần chờ tam thiệp báo tang mới đăng báo chia buồn. Thấy người mình quen biết mà đi về thế giới bên kia là phải chạy ngay tới tòa báo.

Nhưng sự chia vui và chúc mừng thì lại khác. Phải được mời, hay ít ra, phải nhận được thiệp báo hi, thì người được mời hay nhận thiệp mới phải mất công đăng lên báo vài hàng, gọi là mượn chữ thay lời nói.

Theo như sự đăng báo rậm rạp và liên tục cả gần một tháng nay, chúng ta cũng có thể suy đoán được rằng đám cưới ấy lớn lắm. Không chừng còn lớn hơn cả đám tang ông Giáo sư. Vậy cũng xin gửi vào đây một vài lời chúc mừng.

Chỉ thắc mắc về những lời hô hào thất-lung buộc bụng, và sự thực thi chính sách khắc khổ. Chỉ cần số tiền về tền phí đăng báo chúc mừng, cũng có thể giúp đồng bào miền Trung qua cơn bão lụt. Chỉ cần những lời chia buồn với đồng bào miền Trung hay với gia đình có con em tử nạn, dài bằng những lời chúc mừng đám cưới vương giả được đăng lên báo, là đồng bào và chiến sĩ cũng đủ sung sướng lắm rồi.

Tiền đây, cũng viết lên một vài ý nghĩ...

DÊ HỨC CÁN

QUẠT MỒ

CÀNG CAY NGHIỆT LÁM...

Mặc cho thiên hạ thi đua nhau chia động từ sa lộ pè màn độc diễn thứ nhì trong năm con heo vẫn diễn tiến một cách ngoạn mục không thua gì màn thứ nhất, họ Nguyễn Bá và còm ba nhì vẫn phây phây năm đầu Hạ bộ.

Những gì sẽ xảy ra một đường lối Nguyễn bá Lương không có dương Bửu Hạp có thể tái tục bay không chưa biết chỉ biết rằng hiện nay Hạ bộ nhà ta như một cái giỏ hẹp đầy nhóc của ghẹ con bò ngang con bò dọc con bò lộn con chọt xuống gấu ó cắn xé nhau loạn xạ ngẫu. Phe ta tuy thắng lợi «về vang» nhưng trong khối A cũng như trong khối B, Cộng Hòa cũng như Độc Lập bắt mắt chữ thề tùm lum.

Anh nào cũng coi mình như cái rún của vũ trụ nhào vô toan tính bắt ghẹ này bắt ghẹ khác, rồi cuộc chỉ những anh gia nô có ngạch trật cao là đớp được chỗ ngồi ấm đít há hê, còn những anh mới chấp chừng vào nghề ở trật tập sự làm thời phải xê ra cho người ta mần việc thấy ế ảm cả tấm thân vai vù thít bắp. Đến như nhà Dân Biểu kỳ cựu Huỳnh văn Lê cũng bị đàn anh họ Lê Quang chơi át giọng đá văng khỏi chiếc ghế Chủ tịch Ủy Ban Canh Nông. Huỳnh văn Lê câu sườn heo đi một đường là lướt y hệt ông anh họ đồng tông Huỳnh văn-Thấp bên viện Cầu Mống «hồng thêm chơi với Tonton nữa đâu»?

Nhưng đau hơn cả phải kể là các cụ phe Cấp Tiên. Các cụ khôn bỏ mẹ đi, có món hàng hai mươi mấy trụ kê cả bà con xa gần mà đem bán rao

dù rập nước, mời Ân Quang chào xã hội, du khi chơi trò liên kết, chán quay ra bắt tay đi đêm với phe ta. Mà chợ nào cũng đòi giá cao thấy mụ nội, 25, 26 ngoe mà đòi 7, 8 ghế toàn là ghế nạc không à, nào là đệ nhất Phó Cửu Tịch, nào là Tổng Thơ Ký, rồi Nội-Vụ rồi kinh tế. Thấy mắc quá lại sai với planning của mình nên quan Phụ Tá bèn chơi cái trò gọi là thỉnh ý Đức Dzu mà nhà chuyên viết phim cho tờ Cấp Tiên Bày Bớp mệnh định là «... ru... ề phoi». Có người thấy các cụ áp dụng chiến thuật ò e con ve đánh đu mới hỏi rằng: chẳng biết ai xô lá?

Ừa, chẳng biết ai xô lá. Thứ chính chuyên xem có lấy được tấm chồng học giỏi con nhà giàu biết ăn cắp vật không nào?

... CÀNG OAN TRÁI NHIỀU

Cái trò chính trị đánh đu đưa các cụ Cấp Tiên đến chỗ già néo đứt gãy sùi hổng bỗng không khiến anh tài phiệt hạng bự Nguyễn tấn Đồi cũng đâm ra khốn lộn, bay cha nó chức chủ tịch Ủy Ban «cách mệnh mùa thu», mà anh hằng ước ao ngấp nghề từ lúc mới bước chân đến tam cấp nhà hát nhơn.

Nhưng cũng lỗi tại Anh. Ngu bỏ má đi, khôn ngoan điểm đàng trong lãnh vực kinh doanh là thế mà đui biết làm lớp bi chính trị (tự điển Anh ngữ Lê bá Kông dịch lớp bi là cuộc mua bán tại nành lang nghị trường). Trong khi người ta hùng hục soạn thảo nội qui để áp dụng chiến thuật tập đoàn độc diễn anh lại ngớ ngẩn đi khát phiếu từng cá nhân, mua chuộc từng đồng viện, hết đem về nuôi tại khách sạn TF (President Hotel) lại cho những thằng bạn rách vay tiền kẻ một tề người nửa triệu.

Chung cuộc lúc thấy người ta lập liên danh mới tá hỏa tam tinh vất giò lên cõ mà chạy gỗ cửa lung tung, xin gặp mõi nhậu Nguyễn bá thụ ủy cả chục lần đều bị chối từ nghệt mặt.

Cuộc đời của Nguyễn tài phiệt bi trù như anh đứng giữa đoạn đường đầu tự này rút mẹ nó mắt

cây cầu đầu kia một rừng lửa cháy. Ai bảo khôn làm đại nhiều đáng kiếp.

ĐÓI NGHỀ

Cụ Nguyễn bá Lương đổi nghề rồi anh em bà con làng nước ơi!

Sau khi gồng mình qua mặt nhà Dân Biểu lùn Phan teo chim ký tên cho các đồng viện pháp nhiệm 1 vay mỗi trụ 120.000đ khiến thiên hạ bực má, quạt mỗ tổ tiên lên cho đặng hy vọng được anh em thương đưa lên đứng đầu lên danh độc diễn không xong, Cụ bèn bỏ nghề bán cà rem bốn năm kinh nghiệm lặc chuông keng keng quay sang buôn thuốc lá MIC.

Theo nguồn tin chắc chắn từ toa lét Hạ viện loan ra thì ít trước ngày niêm yết danh sách Lêo giết giải, một cái đơn bằng Pháp ngữ được đề gởi cho: A Monsieur le Directeur Général de la Manufacture Indochinoise des Cigarettes Saigon, với nội dung khởi đầu bằng chữ « Je, soussigné... quen thuộc từ mấy chục năm về trước, sau đó kể về dài giòng văn tự đại ý nào là tôi là con cháu của tổ tiên G) loa được bà Mariane chăn nuôi bú mớm từ tấm bé, nào là tôi là đây tờ trung thành của các quan lớn Đại Pháp từng mấy chục năm, hầu hạ bà sơ ông cố của ngài nào là tôi bận lặc chuông lý thế mà vẫn dành thì giờ sang thăm nước mẹ, bi giờ tôi liệt dương hồi lão bị đảng quân vương áp dụng câu «bất tài minh chủ khí, đa bệnh cố nhân sơ» cho de rồi, tôi không còn làm ăn gì được, xin ngài Tổng Giám Đốc thương tình cho tôi tí thuốc lá lễ thàng vài ngàn thùng (l) chia phần với Sư Phóng định sống nốt chuỗi ngày tàn của kẻ gia nô lý tưởng này.

Lời văn thật là lâm ly bi đát đầy hi vọng á ó ai đọc cũng không cảm được giọt lệ cá sấu. Riêng với ông tây nhà thuốc MIC chẳng biết y có cảm động không, nhưng nếu bao giờ ta thấy cụ Lương có thuốc lá đểếu bìn lẽ là ta biết ngay rằng trụ chữ ký của cụ ở cuối đơn thế nào cũng cũng có mấy chữ «Votre humble serviteur» vậy.

Bố mẹ

hận to bực quá, cụ phải mang nặng suốt hơn năm trời dòng dãi, nên bây giờ sẵn dịp phản pháo là cụ chơi ngay không sót không thương mẹ gì hết.

Nếu cái đức tính thủ dai của cụ Bất Cần quá là kinh khiếp như thế, bọn C O thành thực khuyên các anh chị đào kép đương nhiệm nên coi chừng lời ăn tiếng nói đối với cụ chút, kéo hết dịp xuất ngoại a!

COI CHỪNG NHÀ NƯỚC SẠT NGHIỆP

Ngay sau khi vừa bắt xong chức chủ tịch Ủy Ban Văn Hóa Giáo Dục Hạ Bộ viện, anh Tô Đức Hạnh bèn nổi máu hăng đi, cong người tuyên bố:

« Người cây có ruộng, thì dân bán cháo phải phải có trường!»

Nghe qua thì câu phát ngôn của anh Hạnh đượm vẻ nhân nghĩa lắm, bình vực giáo giới hết mình rồi. Nhưng nếu nghĩ kỹ, ai cũng thấy ngay nó vừa ma giáo vừa thối um cóc chịu được. Vì nếu lời anh Hạnh quả được nhà nước áp dụng triệt để, mỗi ông giáo sẽ được làm chủ một ngôi trường, thì rồi không hiểu học trò tìm ở đâu ra thầy để đến học đây? Không lẽ mỗi lớp chỉ dạy có 1 đũa, mỗi trường chỉ dạy khoảng mười mười lăm đũa học trò? Đây là chưa kể, thấy giáo chức được tru đãi như thế, các giới khác chắc cũng sẽ bắt chước mà thi nhau đòi hỏi: « Người cây có ruộng thì công nhân phải có xưởng máy, riêng phú lit phải có bót

ngánh để chỉ huy lấy, bởi ô xen phải có nhà sấm cá nhân»...

Lúc đó nhà nước sát nghiệp là cái chắc còn mẹ gì nữa!

ĐỪNG TÁC PHONG LẠM LỚN

Sau vụ DB Thanh Chiêu Nhữ văn Ủy sửa chỗ lưả vào thẳng bà nhìn bằng rom trước thềm Viện Hạ Bộ đề cảnh cáo đũa nào dám mưu toan sửa đổi điều 4 HP, cả nước đều phải khen nước nở tình thần chống cộng của nhà DB cao nhất nước này quả là kịch liệt chứ không phải sơ sơ. Tuy nhiên ở đời cái gì cũng vậy, có khen thì phải có chê. Kể chế hành động chống Cộng đến chiều của Dân Biểu Ủy kể trên dữ dội nhất lại chính là các bạn đồng viện yêu quý của chàng. Nhà DB Lê Đình Duyên thì mĩa mai coi đó là hành động của kẻ cao bồi du đàng. Đấng DB Trần Văn Tuyên thì không nề nang gì cả, buộc nghiêng cho là hành động con nít mới lớn. Đau thế. Chỉ riêng cụ chủ tịch Nguyễn Bá Cần là không phê bình phê bẻ gì hết trội, vì cụ thâm hơn, cụ lằng lằng ra lệnh cho đàn em phải làm «án kết» 2 lỗ thủng trên tường do đạn súng lục của DB Ủy đề mai một cụ sẽ trừ lương bắt đền công sửa chữa. Cứ chỉ này khiến ai nấy đều phục lãn tác phong cụ chủ tịch đúng là tác phong của kẻ mần lớn! Vì chỉ có 2 lỗ thủng tí xíu trên tường viện hạ bộ, tuy không đáng gì, mà cụ còn bảo vệ để sợ như thế, thì cả mặt bản hiến pháp chín nút đồ sộ của Annamta sẽ còn được cụ bảo vệ hung hãn đến đâu? Vua ta nghe được tin này hẳn phải hại lòng vô cùng vậy!

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM

VỚI FAN JET BOEING 727

* Phi cơ tối tân 106 Hành khách 900 cây số giờ Tiếp đãi nồng hậu Thức ăn chọn lọc

SAIGON — HONGKONG — TAIPEI — OSAKA TOKYO — VIENTIANE — BANGKOK — PHNOMPENH — KUALA-LUMPUR — SINGAPORE — MANILA,

Trạm vé Quốc Tế **ĐT 91.624 — 91.625 — 91.626 — 92.446 — 92.449.370 — 90.371 — 90.372 — 90.373.**

116, NGUYỄN HUỆ — SAIGON

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

DÂN CHỦ « CHÙA »

Đã gọi là một nước dân chủ thì ở đâu cũng phải có dân chủ, chùa chiền nhà thờ cũng phải dân chủ, chứ nếu không thì rơi vào cảnh «sur phiệt», «cha phiệt» sao?

Bởi thế cho nên ở Annam Quốc Tự mới có cái vụ bầu Viện Tăng Thống và Viện Hóa Đạo. Cũng như ở ngoài đời bầu Tổng Tông hay là Buya Rô của Nhà Hát vậy! Và có lẽ vì năm nay phong trào «độc diễn» hơi ảm khư, nên nhà chùa cũng khoái cái trò « hát solo ».

Khò một nổi là ở đây lại có một nhà sư Thích Bản Sùng, tự là Thích Bán Nhà, nên nếu chỉ bầu bằng tay không thôi, e sẽ bầu lên mất!

Vì vậy cần phải có «sêng» để đi bầu đúng, cử xứng!

Nhờ có «sêng», quả nhiên nhà sư Thích Bản Sùng bèn đi vắng, đi chỗ khác chơi. Thế là nền dân chủ «chùa», được khai diễn rất an toàn xa lẹ.

Đợt dân chủ thứ nhất: bầu Viện tăng thống: — A lễ mời hòa thượng, mời thượng tọa, mời đại đức ngồi vô ghế trên,ghế giữa, ghế dưới. Xin quý vị một tràng pháo tay rốp rốp, Xong rồi! Dạ nhưng mà tiểu tăng đây còn bận đi học, ngồi vô cái ghế đó cao quá, sợ té đau! — Không sao không sao, cứ ngồi thật yên thì làm sao mà té được?

Đợt dân chủ thứ nhì bầu Viện hóa đạo: — Tôi đề cử hòa thượng, thượng tọa... — Chúng tôi phản đối... và xin đề cử Thượng Tọa...

Cử tọa vô tay rốp rốp thế là xong, mọi người hoan hỉ ra về, chùa ta từ nay đã có dân chủ đình huỳnh. Chỉ trong vòng 10 phút.

Bá ngọc đóa nào nói chùa ta có bầu cử «độc diễn» có nạn «sur phiệt»! Mồ Phật!

CỐC MÒ CÒ XOI

Đây không phải chỉ có một con Cốc, mà có tới ba con cốc lận! Đó là ba nàng Thu Hà, Hồng Vân, Tuyết Hằng trong Ban tam Ca Đông Phương.

Hát dân ca vốn dĩ là nghề của nàng, nên ba con Cốc mới được mời lên «tôi Hót và Nói» để mò dùm ba bài cho chương trình Người Cây Có Dợ.

Mò xong xuôi, mấy bữa sau tự nhiên ba con Cốc thấy con Cò Truyền thanh đem bài bản của mình ra xoi. Rồi thỉnh thoảng lại xoi đi xoi lại nữa. Vì của đau con xót, ba con Cốc có hơi đau lòng, nhưng thôi chỗ anh em cả, anh xoi cũng như em xoi, đi đâu mà thiệt!

Nhưng nếu chỉ xoi trong phạm vi cây nhà lá vườn cũng còn đỡ. Đàng này Cò lại đem cả sang Đài Bắc xoi trong một Đại Hội Dân Ca Quốc tế, và vô được cái giải nhất đem về đặt ngay trên buya rô của Cò.

Thành thử ba con Cốc Đông Phương mò được bao nhiêu đều bị Cò Truyền thanh xoi tuốt, công của ba nàng đúng là công cốc!

90 ÔNG CHÚA CHỖM

Ngày xưa có một ông Chúa Chỗm làm đêch ra tiền nhưng lại ăn xài vung vít, nên mắc nợ tùm lum, và do đó mới có câu «nợ như Chúa Chỗm»

Ngày nay, ở Nhà Hát có tới 90 ông thích đóng vai Chúa Chỗm, vừa mới nhập gánh đã tìm cách hưởng đủ tứ khoái, và vì chưa bắt được cái áp phe nào nên phải ra các nhà băng ngửa tay vay mượn để có tí tiền cầm ăn hút.

Vay một rồi lại vay hai, vay ba vay bốn vay hoài thành năm, rốt cuộc cả 90 ông đều thành chúa chồm và bị bọn nhà giàu nắm đầu xỏ mũi.

Thế là chết! Mai một đây 90 ông chúa chồm sẽ tha hồ mắc quai mỗi khi có một dự luật đưng chạm đến bọn nhà giàu. Có hại cho nhà giàu ư? Giờ tay bác bỏ cho lẹ nghe! Có lợi cho nhà giàu ư? Phải giờ cả chân lên mà chấp thuận gấp gấp!

Xong xuôi, nhà giàu sẽ xé bót dùm vài cái văn tự, Chứ nếu không? Nay, mấy ông chúa chồm trả nợ đi chứ, đến kỳ hạn rồi, không trả, tui này lôi ra Tòa, cho chạy nhứt trình là có nước đeo mo vào mặt!

Chính vì vậy mà từ nay Đức Trần ở Nhà Hát đã có được 90 từ để sẵn sàng liêu minh cứu chúa, còn hơn là Lê Lai cứu Lê Lợi hơn cả tám ngàn từ để đất Bái của Hạng Võ thừa xưa!

THỢ CẦU SỢ CÁ

Theo lẽ thường tình bao giờ cá cũng phải sợ thợ cầu mới phải đạo. Ấy thế nhưng thời buổi này thợ cầu lại đâm ra sợ cá mới chết chứ! Quý vị chưa tin ư? Thì đây, thợ cầu chính là các cụ Bao Công được Nhà Nước giao cho toàn quyền đi bắt Hạm.

Thoạt đầu, các con Hạm có vẻ hơi ngán các cụ Bao Công. Nhưng vừa ra quân, các cụ Bao Công đã rờ ngay phải vào con Hạm có gốc bự, Hạm có tàn có tán có hương án thờ Vua y như Cô Ba Tý ở phố hàng Bạc Hà Nội ngày xưa vậy!

Thành thử đã không vô được Hạm, lại còn bị Hạm đớp cho vài miếng đau điếng, các cụ Bao công đâm ra chùn tay, chỉ dám vờn vờn dạo mấy đường quyền cho đẹp mắt, chứ cóc dám đụng đến một con Hạm nào đích thực là Hạm. Nói tóm lại là các cụ Bao Công chỉ dám vô những con Hạm cũ lần, Hạm ảm ở hội tề cho gọi là có tí thành tích để khỏi mắc cỡ mỗi lần ngửa tay ra lãnh lương của Nhà Nước.

Giờ đây, gần đến ngày bầu lại, các cụ Bao Công đâm ra «rét», vì các cụ được tuy-dô cho hay phen này Hạm nhất quyết đưa Hạm con, Hạm cháu vô ngồi vào ghế của các cụ Bao Công. Ấy thế là Bao Công chính hiệu con Nai sẽ bị bẫy nghề, trong khi các Bao Công Hạm đang làm com bin để Hạm nuốt thật nhiều cho mập thêm. Mẹ kiếp! Đến như thợ cầu mà còn sợ Cá đã đít mình thì cứ gọi là đến Tết Zaire (tên mới của Congo), xứ Mít này mới ngóc đầu lên nổi.

DỐT QUÁ

Phong trào Nhân Dân Chống Gian Thương Tham Nhũng hiện đã bành trướng gần khắp nước. Theo tin các đồng nghiệp như: tình đấng tãi, ở một vài tỉnh, nhất là các tỉnh miền Trung, Phong trào đã đạt được khá nhiều thành quả về vang khiến bọn gianthương tham nhũng phải hãi sợ vô, hết dờ trở ăn bản. Sự kiện đáng khích lệ này làm cho Phong trào phấn khởi không ít, nên đường như hiện giờ Phong trào lang dự tính bành trướng xa hơn, sâu rộng hơn... bằng cách chính thức mời 3 ông tướng sạch nhất Giao chỉ quốc là tướng Nguyễn đức Thắng, tướng Ngô Quang Trường, và tướng Phan trọng Chính làm cố vấn cho Phong trào.

Nếu quả thật nguồn tin trên là đúng, không phải nguồn tin nói phét thì bọn CO lấy làm thương hại cho ban chỉ đạo trung ương của Phong trào Nhân Dân Chống Gian Thương Tham Nhũng toàn những anh quá... dốt! Một sự dốt nát không thể tha thứ được. Bởi lẽ đã gọi là tướng sạch thì tất nhiên 3 ông tướng kể trên đều mù tịt về đường lối gian thương tham nhũng cả, biết mẹ gì mà làm cố vấn thầy dùi đây? Theo bọn CO, các cụ chỉ đạo Phong trào phải mời mấy anh Tý phú nước Chợ Lớn về làm cố vấn thì mới đúng lý chớ. Thật mà!

KHỎI SỢ THIẾT

Lẽ lẽ thốt của đám đào kép viện hạ bộ thế là đã hoàn tất xong. Từ nay dù muốn dù không họ cũng đương nhiên trở thành những nhân vật hữu thế cả. Nghĩa là không có biết nói năng hay nói dối nữa. Họ chẳng chỉ thỉnh thoảng nói sạo tí thôi Chẳng thế mà trên bàn thờ dùng làm lễ thề thốt của đám đào kép viện hạ bộ, người tổ chức đã có 1 sáng kiến rất hay là kết hoa lá thành hình 2 con rồng vô cùng đẹp mắt. Vì ai cũng biết rồng là vật biểu tượng của bậc đế vương, dù ở thời buổi dân chủ như cường quốc Anamta bây giờ đi nữa. Hóa nên lời thề thốt của đám cái bang viện Hạ Bộ mà được sự chứng giám của 1 lúc 2 con rồng như thế thì được kể như là nhất rồi. Lòng trung thành của những kẻ tội trung đã được bề trên am tường lắm rồi vậy.

ĐA DANH cầm tròng

YÊU DÂN VÀ LIÊM SĨ

Một số các nhà DB và NS đang ăn lương của nhà nước Anamta vừa phỉ phạp đề nghị với trào đình là nên cho phép mở ca-di-mô để dân cờ bịch được tự do tới lui giải trí mà nhà nước cũng được tự do thu tiền xâu tiền hồ. Nhân đức hơn nữa các nhà đại diện dân cử đáng quý này còn cần thận khuyến cáo nhà nước là nếu có mở sòng cờ bịch theo như lời đề nghị trên, thì phải cấm tuyệt bọn quân công không được lai vãng. Chỉ nên cho tư nhân, đặc biệt là các tay tư bản cờ kỹ nghệ gia hay xuất nhập cảng gia vân vân tới chơi mà thôi. Vì chỉ bọn này mới đóng bạc chứ bọn quân công đối rách thấy mẹ, làm cóc gì có địa mà hồng lấy xâu của chúng.

Nghe được tin trên xong, cả nước Giao Chỉ ai cũng bịt mũi khen ngợi quý vị dân cử này quả là có nhiều liêm sĩ.

MỒI ĐE DỌA HỒI SINH

Phong trào thách nhau đấu thoi bằng võ lưỡi từng được đám đào kép Hạ Bộ Viện áp dụng ờn ào một dạo hồi năm ngoái năm kia rồi tịt, không ai nhắc nhở tới nữa. Thấy thế toàn quân toàn dân ta đều thờ hất ra vì mừng, đình ninh lỗ nhĩ sẽ chẳng còn bị ngựa ngáy vì những chuyện vô bổ đó. Nào ngờ mới tuần rồi ông DB Bùi văn Mỹ vì đang xích mích với ông ám sát viện Bùi văn Mạnh về chuyện tiền bạc ro tè của đút gì đó nên đã nâng nặc noi theo gương sáng của các đàn anh tiền nhiệm, nhất định rủ đối phương tham dự 1 cuộc đấu võ lưỡi công khai ngay trong vòng rào viện Hạ bộ... để làm sáng tỏ vấn đề. Hiện chưa biết ông «ám sát» Mạnh có chịu mạnh mẽ nhận lời rủ rê đó không, nhưng ngay từ bây giờ ban dân thiên hạ đã sửa soạn bịt mũi vì e rằng tụi bựa sắp lại xông lên nòng nặc rất có hại, trước mối đe dọa của phong trào đấu thoi bằng võ lưỡi có nhiều hi vọng được hồi sinh. Thật quả khổ ời là khổ!

TRUNG TÂM DỤC MỸ CÓ GÌ LẠ?

Ở Trung tâm này có ông quan tư Nguyễn Cu Xê, xuất thân là một sĩ quan của sở Hành chánh Tài chánh nên đã có rất nhiều năng khiếu trong công việc giữ gìn tiền bạc hộ cớ lính. Ông đã sáng tác ra một biện pháp để phòng tân binh đào ngũ bằng cách ra lệnh cho nhân viên O-đề giữ lại lương của khóa sinh mỗi người 2000. Đành rằng đó là do lòng tốt của ông. Giữ trước rồi khi nào mãn khóa sẽ trả sau, chớ không phải dùng tiền đó để đem cho vay lãi xanh xít đít đui lấy lời mua xe du lịch, xe vận tải nhưng có điều là các khóa sinh hầu hết đều đối rách, thiếu tiền tiêu nên cứ phải mua chịu tùm lum. Các chủ tiệm tạp hóa ở Trung Tâm lợi dụng cơ hội bèn thì sức bóc lột. Họ bán biên bông với giá cắt cổ và cuối tháng cứ việc chia bông cho phòng Tài chánh để nhờ họ trừ ghiên vào lương.

Cũng vì ông Cu Xê rất thanh liêm lại cần kiệm nên khâu phần của các khóa sinh cũng do đó mà chịu ảnh hưởng lây. Tập thì nhiều ăn lại ít, cũng may là nhờ tổ, chưa có một anh nào đến nỗi ho lao.

Dưới sự điều đăt của các vị quan to sùng dài của Trung tâm, lâu lâu, các khóa sinh cũng như huấn luyện viên lại trở tài biểu diễn tuột núi, tuột giây từ thần để cho các cô các cậu con ông bé bà nhơn từ Saigon ra coi như coi xiệc.

Quả xứng đáng là một Trung tâm kiểu mẫu.

Quản lý : HOÀNG THỊ QUY

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ-Tánh Sài gòn

Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm 820 đờn